

Recull de Premsa

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Taula de contingut

CITES La Vanguardia - Catalán - 21/05/2017	5
Imatges innecessàries per guarnir una gran partitura Ara - 22/05/2017	6
David Guzmán recomienda la celebración el domingo en el Palau de la Música de un espectáculo que ponen en escena los coros infantiles del Orfeón Catalán sobre Ulises. Catalunya Radio - CATALUNYA VESPRE - 19/05/2017	7
D'un temps, d'un país El Punt Avui - 22/05/2017	8
Per reviure anys de lluita i de combat Regió 7 - 20/05/2017	9
DISCOS El Punt Avui Cultura - 21/05/2017	10
En memòria de Pau Casals El Punt Avui - 20/05/2017	12
Palau de la Música Catalana El Periódico de Catalunya - Catalán - 20/05/2017	13
«La música s'esdevé quan aconsegueixes que transcendeixi en una altra cosa» Regió 7 - 21/05/2017	17
" És el so del teu violoncel el que atrapa el públic" La Vanguardia - Catalán - 21/05/2017	19
EL CONCERT DE 'LA CONSAGRACIÓ' ES FARÀ AL PALAU Ara - 20/05/2017	20
La vaga de L'Auditori obliga a traslladar ' La consagració' al Palau La Vanguardia - Catalán - 20/05/2017	21
La huelga del Auditori traslada un concierto al Palau de la Música El País Cataluña - 20/05/2017	22
La cloenda d'Ibercamera es farà al Palau El Punt Avui - 20/05/2017	23
Montserrat proposa quatre concerts d'alt nivell per mostrar el potencial de l'orgue Regió 7 - 20/05/2017	24
La pianista Alba Ventura clausura esta tarde el V Ciclo de Música de Cámara El Norte de Castilla Salamanca - 22/05/2017	25
MUSICA Diario de Mallorca - 22/05/2017	26
Melodies a la carta Diari d'Andorra - 21/05/2017	28

«Ens devem al llegat de Compay Segundo» El Periódico de Catalunya - Catalán - 22/05/2017	29
Rocío Molina obre 10 dies d'art ' jondo' El Periódico de Catalunya - Catalán - 20/05/2017	30
Manel Navarro La Vanguardia Vivir - Catalán - 21/05/2017	31
Una investigació destapa la Barcelona que va estimar els nazis Ara - 21/05/2017	32
ARRÒS AMB PROCÉS I MUSCLOS Diari de Girona - 22/05/2017	34
Puigdemont viatja a Madrid per defensar el referèndum El Periódico de Catalunya - Catalán - 22/05/2017	35
La dona del Cèsar i el timó La Vanguardia - Catalán - 22/05/2017	38
Rovira considera un "frau democràtic" que el Congrés es pronunciï sobre la consulta La Mañana Diari de Ponent - 22/05/2017	39
Pulso político sobre los autónomos Expansión - 22/05/2017	40
El martes se celebra una reunión del Consorcio del Palau de la Música en la que se votará la demanda de Ayuntamiento para que el Consorcio acuse a CDC en el "caso Palau". 8TV - 8 AL DIA - 19/05/2017	41
Molt més que diputats El Punt Avui Girona - 21/05/2017	42
Una jurista colocada por Mas evitó que el Govern acusara a CDC El Mundo de Catalunya - 21/05/2017	45
Ala Cibeles i a tot arreu La Vanguardia - Catalán - 21/05/2017	46
Corrupció i PDeCAT El Punt Avui - 21/05/2017	47
" Tot aniria millor amb gent com Carmena" La Vanguardia - Catalán - 21/05/2017	48
Jugades abans del xoc La Vanguardia - Catalán - 21/05/2017	49
Qüestió de lleialtats La Vanguardia - Catalán - 21/05/2017	50
Una jurista afín a Mas evitó la acusación a CDC El Mundo - 21/05/2017	51
Corrupción y descrédito institucional El País Cataluña - 21/05/2017	52
L'unionisme uneix allò que el perfum electoral esquerra	53

Regió 7 - 20/05/2017

L'IMPORTANT ÉS NO FER COSES QUE QÜESTIONIN EL SISTEMA
Regió 7 - 20/05/2017

55

LA TRAMPA ERA DE LA CUP
Diari de Girona - 20/05/2017

56

Los roedores
ABC - 20/05/2017

57

El martes próximo se volverá a reunir el consorcio del Palau de la Música.
8TV - 8 AL DIA - 18/05/2017

58

El Palau de la Música acusa al Ayuntamiento de Barcelona y a la oposición del Parlament, de utilizar políticamente el juicio.
RAC 1 - NO HO SE - 18/05/2017

59

21 Mayo, 2017

CITES de la setmana

Música

ESTEBAN LINÉS

RECORDANT COMPAY. Un dels fills del gloriós Compay Segundo, Salvador Repilado, lidera el Grupo Compay Segundo, en homenatge a la memòria del caribeny. Nou músics cubans de primer nivell que preserven un repertori saborós amb perles com *Veinte años*, *Las flores de la vida* o la llegendaria *Chan Chan*.
22/V. BARTS. 21 HORES

JOSHUA REDMAN A LA INTIMITAT. L'inquiet Jorge Rossy porta el seu Vibes Quintet a la plaça Reial amb un integrant d'absoluta excepció, com és el saxofonista Joshua Redman. Una ocasió única per gaudir en la proximitat d'un indiscutible *jazzstar*.
23/V. JAMBORÉ. 20 I 22 HORES

MALLORQUÍ CALIFORNIA. El compositor i multiinstrumentista mallorquí Luis Alberto Segura ja fa uns quants anys que s'ha convertit en un dels rockers de més ads-

cripció internacional. El seu propi nom artístic, LA, respon a les seves inicials o també a la ciutat californiana de Los Angeles. Ara està presentant el seu flamant àlbum *King of beasts*.
25/V. BIKINI. 21 HORES

EL MAZONI MÉS NU. Jaume Pla, cap visible de Mazoni, canvia de registre a *Carn, os i tot inclòs*, on torna al català i deixa l'electricitat per capbussar-se en la nuesa de l'acústica i la veu per oferir al festival Guitar BCN una desena de noves cançons, poètiques i magnífiques.
25/V. BARTS CLUB. 21.30 HORES

COHERENT BURRUEZO. El festival Ciutat Flamenca acull l'estrena d'*Auto Sufi Ciencia*, el brillant esforç de Pedro Burruezo, amb la complicitat de Pere Martínez, Wafir S. Gibril i la Nur Camerata, que il·lustra el camí del sufi al flamenc i del flamenc al sufi.
27/V. BIBLIOTECA DE CATALUNYA. 20 HORES

Teatre i dansa

JUSTO BARRANCO

LA LLANTERNA MÀGICA. El precursor del cinematògraf, de la imatge en moviment, del món audiovisual actual, va ser la fascinant llanterna màgica, que ara el mag Sergi Buka, la dramaturga Victoria Szpunberg i el músic Jordi Sabatés utilitzen com a element central de la nova estrena del Teatre Nacional de Catalunya: *Lucis et umbræ*. És un viatge en el temps, passat, present i futur, que és un festival d'ombres i llums i una reflexió sobre l'accelerada i obsessiva civilització de la imatge actual. I, també, sobre la fantasia al món contemporani.
TNC. DEL 25/V AL 4/VI

ELS PIRATES I SHAKESPEARE. La companyia Els pirates Teatre és la responsable d'El Maldà, però ara desembarquen a La Seca durant tot un mes amb una adaptació en tot molt festiu del *Somni d'una nit d'estiu* de William Shakespeare. Una peça on el

dramaturg anglès aconsegueix crear un món propi on la línia entre somni i realitat queda totalment desdibuixada. Pel director de la companyia, Adrià Aubert, és un text amb tantes capes que és difícil decidir-ne el gènere, així que ells n'han inventat un: la festa escènica. Amb música en directe. Laura Aubert, Núria Cuyàs, Ricard Farré, Ariadna Pastor, Laura Pau, Lluna Pindado i Àlvar Triay donen vida a uns somnis que, per Adrià Aubert, són la particular percepció de la realitat de cada personatge.
LA SECA. DEL 24/V AL 25/VI

LA QUIMERA DE L'OR. A *Gold dust rush* la coreògrafa i ballarina Eulàlia Bergadà empenen a la Sala Hiroshima un viatge visual i sonor al voltant del deliri com un estat catàrtic, alliberador i destructiu alhora, font de llum i creativitat, que condueix més enllà del comportament racional de la realitat terrestre.
SALA HIROSHIMA. DEL 25 AL 28/V

BOWIE IS

MUSEU DEL DISSENY
A PARTIR DEL 25/V

El Museu del Disseny és el marc que acull l'esperat desembarcament barceloní de l'exposició *Bowie is*, una producció del londinenc Victoria & Albert Museum i que està recorrent mig món amb acollida extraordinària, al voltant del milió i mig de visitants. Concebuda i inaugurada al seu dia quan encara vivia el transcendental músic i artista britànic, la mostra és una espectacular visió del seu polifacisme i camaleonisme. Amb la col·laboració indispensable del mateix Bowie, la mostra acull més de 300 objectes personals, des de gloriosos manuscrits de lletres de cançons fins a vistoses vestimentes dissenyades per Kansai Yamamoto o Alexander McQueen.

RUNE HELLESTAD / GETTY

Art

TERESA SESÉ

EL FLAGELL DE MCCARTHY. Setmana de grans noms de l'art internacional a Barcelona. Començant per Paul McCarthy (Salt Lake City, Utah, 1945), a qui la Fundació Gaspar dedica la seva primera gran exposició a la ciutat. L'artista, flagell implacable de la societat bennegant nord-americana i la hipocresia de la societat de consum, presenta una selecció de dibuixos i pintures de les seves sèries *White Snow* i *Stagecoach*, on traspassa d'una manera brutal i pertorbadora els límits de la sexualitat i subverteix icones de l'aparentment innocent univers Disney i del western americà clàssic. Prèviament, i dins del festival Loop, el cinema Aribau acollirà dues sessions maratòniques de més de sis hores cadascuna amb una selecció de performances realitzades per l'artista durant els anys setanta i vuitanta, en les quals trenca els límits de la pintura utilitzant el seu cos com a pinzell i com a llenç.

ARIBAU MULTICINEMES. DIES 22 I 23, A PARTIR DE LES 18 H. / FUNDACIÓ GASPAR. DEL 26/V AL 16/VI

CITA A L'HOTEL. La fira Loop torna a convertir les habitacions de l'hotel Catalonia Ramblas en petites sales de projeccions on s'ofereix una panoràmica de la producció videogràfica del present. Una trobada ineludible per a aficionats i professionals (artistes, galeristes, comissaris, directors de museus i col·leccionistes) que serveix també de tribuna de reflexió a l'entorn d'un dels llenguatges dominants del nostre temps.
HOTEL CATALONIA RAMBLAS. DIES 25 I 26/V

EL PASSAT I EL PRESENT DE TONY OUSLER. També amb Loop al capdavant, una mostra dedicada a Tony Oursler (Nova York, 1957), amb dues obres allunyades en el temps: la seva primera instal·lació de vídeo, *L-7, L-5* (1984), i la seva última producció important, *Imponderable* (2015).
CAIXAFORUM BARCELONA. DEL 27/V AL 3/IX

Clàssica

MARICEL CHAVARRÍA

LA PATÈTICA, DES DE RUSSIA. Una de les simfonies favorites de l'audiència, la *Patètica* de Txaikovski, arriba al Palau de la Música amb l'Orquestra Filharmònica de Sant Petersburg dirigida per Iuri Temirkanov. Juntament amb Txaikovski es podrà sentir el *Concert per a violí núm. 1* en la menor de Xostakòvitx. Una obra escrita als terribles anys de Stalin però estrenada després de la mort del dictador, el 1955. D'una enorme força i introspecció, explica en música la solitud i les angústies d'un compositor incomprès. La violinista, Leticia Moreno.
PALAU DE LA MÚSICA. 23/V

LA CONSGRACIÓ MÉS MOGUEDA. A causa de la vaga dels treballadors de L'Auditori, serà finalment el Palau de la Música qui acollirà dimecres a l'Orquestra Simfònica de Ràdio Frankfurt dirigida per Andrés Orozco-Estrada i amb Gautier Capuçon al

violoncel, que interpretarà les *Variacions Rococós* de Txaikovski. L'altra gran estrella del programa –que comença a les set de la tarda– serà *La consagració de la primavera* d'Igor Stravinski.
PALAU DE LA MÚSICA. 24/V

DOS QUARTETS, UN SEXTET. La col·laboració dels quartets Casals i Belcea porta a L'Auditori el *Quartet núm. 15* de Schubert, l'últim que va compondre, i el *Sextet de cordes núm. 1* de Brahms.
L'AUDITORI. 25/V

ACHÚCARRO, ONO I LA SIMFONIA 'TITÀ'. L'Auditori acull durant el cap de setmana tres concerts en què l'POBC dirigida per Kazu-shi Ono interpretarà la *Simfonia núm. 1* en re major, *Tità*, de Mahler. Però hi haurà molt més: el virtuós Joaquín Achúcarro interpretarà el *Concert per a piano i orquestra núm. 20*, en re menor, del seu favorit, Mozart.
L'AUDITORI. DEL 26 AL 28/V

MÚSICA

Imatges innecessàries per guarnir una gran partitura

Ono signa una solvent versió del 'Rèquiem' de Verdi amb 'mapping' incorporat

Crítica

XAVIER CESTER
BARCELONA

'Rèquiem', de Verdi L'AUDITORI 21 DE MAIG

Necessita additiu el *Rèquiem* de Verdi per poder desplegar tota la seva força? En absolut, la qual cosa no vol dir que una pàgina que ja ha sigut objecte de coreografies i posades en escena no pugui admetre altres intervencions. Negar aquesta possibilitat seria desconfiar de la capacitat de resistència de les obres mestres, però el mer fet que sigui possible no és condició suficient. Cal que la relectura afegeixi, complementi, enriqueixi o, per què no, qüestioni el contingut de la partitura amb coherència i rigor.

Aquests supòsits van estar del tot absents al *mapping* amb què l'estudi Slidemedia va guarnir l'obra verdiana. Darrere la iniciativa de L'Au-

ditori s'intuïa un motiu mai gaire explicitat quan es parla de la necessitat d'innovar el format dels concerts: la creença que la mera escolta és un acte avorrit i que cal distreure el personal com sigui. Amb imatges d'inspiració sovint naïf (el temple inicial, les guspies de foc) que només es veien nítides en l'espai al fons de l'escenari, on mai veurem l'orgue que li falta a la sala, de distracció n'hi va haver ben poca.

La mirada lúcida de Kazushi Ono

Només els espectadors que se senten saturats amb facilitat pels estímuls visuals es podien descenterar d'una versió del *Rèquiem*, ja que no excepcional, sí solvent. Kazushi Ono va menar les forces vocals i orquestrals amb pols ferm, graduant bé les tensions i caracteritzant cada episodi amb una mirada lúcida que defugia els escarafalls apocalíptics i els desbordaments melodramàtics. Vaser una versió mesurada, a anys llum de la batuta incendiària de Gianandrea Noseda a començaments de temporada al Palau de la

La proposta del *Rèquiem* en 360° a L'Auditori va incloure un *mapping* realitzat per l'estudi Slidemedia per acompanyar la interpretació de l'OBC. MAY ZIRCUS / L'AUDITORI

Cohesió
A les ordres del seu director titular, l'OBC sona molt bé

Música, però no per això menys vàlida (a més de resistents, les obres mestres admeten òptiques contraposades). Una versió que es va anar desplegant de forma ineluctable fins al recolliment, més consolador que nihilista, amb què es tanca el *Libera me* conclusiu. El concert va servir també per certificar que a les ordres del seu titular l'OBC sona molt bé, amb una remarcable cohesió que quedava més de relleu en alguns delicats finals de secció.

Com al Palau, l'Orfeó Català i el seu Cor Jove van unir forces amb una resposta compacta i equilibra-

da a la qual només faltaven unes petites dosis extres de potència en alguns passatges fragorosos. Més desigual va ser el quartet solista, en què només la noblesa indiscutible del fraseig de Michele Pertusi (el baix italià també va estar present a la versió del Palau) era de qualitat extra, tot el contrari del cant desmanegat i els problemes tècnics del tenor Bruno Ribeiro. Cridada a l'últim minut, Carmen Solís va complir amb eficàcia en el repte que té la soprano en l'última secció, mentre que una mat Ana Ibarra va tenir intervencions irregulars. ■

► divendres, 19 de maig de

> [Feu clic aquí per veure /escoltar l'alerta](#)

David Guzmán recomienda la celebración el domingo en el Palau de la Música de un espectáculo que ponen en escena los coros infantiles del Orfeón Catalán sobre Ulises.

David Guzmán recomienda la celebración el domingo en el Palau de la Música de un espectáculo que ponen en escena los coros infantiles del Orfeón Catalán sobre Ulises. Hoy analiza la influencia de este personaje en la música desde diferentes estilos.

22 Mayo, 2017

Ara torno

Pep Riera

D'un temps, d'un país

A vegades ens veiem empesos a fer les paus amb el temps, a intentar atrapar en una ocasió del present algun moment que vam deixar escapar en el passat. Alguna cosa semblant a això es va activar dins meu quan vaig tenir notícia que Raimon faria dotze concerts de comiat de la seva carrera. Havia de fer el que no havia fet encara: anar a un concert seu. Les raons per les quals no havia anat mai a un concert de Raimon no sé fins a quin punt venen al cas. Sí que m'agrada intentar no haver de fer les coses simplement perquè toquen. Sempre miro de fer-les perquè emocionalment em venen de gust. I aquesta vegada tenia un sentiment claríssim de voler viure un concert del cantant de Xàtiva. I potser si hi havia una oportunitat per triar no n'hi hauria cap millor que aquesta: un concert antològic de la seva carrera i a l'escenari immillorable que és el Palau de la Música Catalana. Si és veritat que cada cosa té el seu moment, és probable que aquest fos el meu moment amb Raimon.

El concert va ser magnífic. Des de divendres ja tinc amb ell el vincle sen-

“Veig un país
que té més referents
insignes en el passat
que en el present

timental que sentia que necessitava tenir-hi. La veritat és que sempre havia sentit que amb Raimon hi tenia una certa distància emocional. Culpa meva i voluntat seva. Ell, voluntàriament, no ha estat mai un cantautor que vagi directament als sentiments. Sempre ha aplicat un filtre intel·lectual al seu treball. I aquesta ha estat precisament una de les qualitats que l'han distingit. Més enllà de la seva veu potent i també subtil quan convé. Més enllà de l'aparent simplicitat musical de les seves composicions. Raimon és un món en ell mateix. I és un temps.

Raimon ens trasllada a la poesia de

fa molts segles quan canta Ausiàs March, Roís de Corella, Anselm Turmeda o Joan Timoneda. També passeja per València (sol?) amb March i Fuster, Roig i Estellés, Alfaro i Ventura. També canta Espriu i canta a Miró. I versiona Víctor Jara amb *Et recorde Amanda*. També hi ha el Raimon que despulla els horrors de la dictadura franquista i la combat amb cants de dignitat. I potser el Raimon que em captiva més és el de les dedicades cançons d'amor o el de *He mirat aquesta terra* d'Espriu. Van ser moments d'emoció sense filtres i de fer les paus amb el temps pendent.

Però Raimon sempre et deixa coses per pensar. I penso que el seu món, el món que ens canta, és intemporal perquè està fet d'autors clàssics i de paraules intemporals. Però també penso que aquest no és el temps d'avui. No veig un March avui, ni un Miró, ni un Espriu. Veig un país que té més referents insignes en el passat que en el present. I que si en volem tenir en el futur hem de culminar el procés que tenim engegat. Per poder ser, com diu Raimon, d'un temps i d'un país.

Per reviure anys de lluita i de combat

► Una seixantena de manresans omple un bus per anar a veure el comiat de Raimon al Palau de la Música

Seguidors de Raimon es van congregar ahir davant del Peguera de Manresa per marxar amb autocar i assistir a un dels últims concerts del cantautor

Crònica

Aleix Solernou Puig MANRESA

El vent bufava amb poca intensitat però n'hi havia prou per despentinat lleugerament els looks més formals de la seixantena de persones que ahir es van congregar a la parada d'autobús de davant de l'institut Lluís de Peguera de Manresa. Eren 2/4 de 8 de la tarda i esperaven pacientment l'autocar cap al Palau de la Música, a Barcelona, per presenciar un dels

darrers concerts del cantautor de Xàtiva, Raimon. Aquella estona, converses, somriures, petons i abraçades. La Generació Raimon esperava amb paciència.

Un dels primers d'arribar a la parada va ser Jaume Puig, expresident d'Òmnium Bages, entitat encarregada de posar rumb a un escenari que havia de traslladar el públic a les dècades de resistència i que va servir de teló de fons per reviure anys de lluita i de combat. «És un deure anar-li a dir adéu com cal. Hem omplert un autocar però n'haurien pogut ser dos», va destacar Puig, orgullós de la resposta de la ciutadania. La majoria

«És un deure dir-li adéu com cal. Hem omplert un autocar però n'haurien pogut ser dos», explica Jaume Puig, d'Òmnium

dels qui van omplir el bus havien seguit la trajectòria del cantautor, la història de les seves cançons i la ruta dels seus concerts. Sabien què els esperava al Palau de la Música. També, que es tractava d'un final. En les files dels adeptes, Josep Serra, que ha pogut veure en directe Raimon diversos cops, un dels quals a València. Per a Serra, «Raimon és un cantant que ha de-

fensat la llengua catalana i uns valors que fan que sigui una persona molt especial per a molts de nosaltres». *D'un temps, d'un país i Al vent* són «himnes d'una època».

I mentre la seixantena de fans de Raimon esperava, Javier López veia l'exèrcit de gent que ocupava el carrer i va demanar a una senyora el motiu de la reunió. Ella li va contestar, il·lusionada, que anaven a veure Raimon, «però sou massa jove per haver-lo escoltat, és dels anys 60». I va somriure. Desapassionadament, López va respondre: «no sé qui és Raimon, jo no havia nascut, als 60. No era ni un projecte de carn».

52
CULTURA
21.05.2017

DISCOS GUILLEM VIDAL/ VALÈRIA GAILLARD

Damn

Kendrick Lamar

Aftermath / Interscope

Dos anys després de *To Pimp Up A Butterfly* (probablement el disc de *hip-hop* més important de la dècada), Kendrick Lamar es reafirma com el *rapper* del moment amb un cinquè disc potser no tan exuberant com aquell (s'han acabat les excursions jazzístiques), però ben farcit d'enginy i rimes –i ritmes– mestres. Lamar, aquí, reflexiona a partir dels set pecats capitals i dialoga amb U2 i una sensacional Rihanna. Nou clàssic. / G.V. *

Americana

Ray Davies

Sony

L'enlluernament per Amèrica va marcar la generació que va créixer en l'Anglaterra obrera de la postguerra. Ara, i després d'haver tornat a avortar una reunió dels Kinks, Ray Davies explora en la seva relació amb l'amic americà per mitjà d'un disc –el primer que fa en una dècada– amb espurnes de brillantor... però també de tedi. Un disc, per tant, irregular, amb The Jayhawks de convidats i una segona part en l'horitzó/ G.V. *

Life. Love. Flesh. Blood

Imelda May

Decca

Sense el seu guitarrista –i parella– inseparable, amb nou look sense serrell i allunyada del *rockabilly* ardent, Imelda May retorna amb un disc emocionalment bullent i pròxim al *soul* produït per T-Bone Burnett. La dublinesa, que té Jeff Beck i Jools Holland en dos dels onze temes, perd ímpetu i singularitat, però tot i així manté el gruix del seu encant. Adéu Wanda Jackson i benvinguda Dusty Springfield, per entendre'ns. / G.V. *

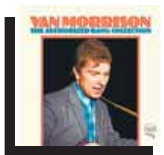

The Authorized Bang Collection

Van Morrison

Sony Legacy

Hi ha *Brown Eyed Girl*, però el primer disc de Van Morrison després de *Them*, l'ara cinquantenari *Blowin' your mind*, mai no ha gaudit del prestigi de les obres que van venir just després: *Astral Weeks* i *Moondance*. Una completíssima reedició de tres CD, amb un text del músic, intenta pal·liar-ho tot reconstruint fil per randa, i amb un munt de talls inèdits, un període durant el qual Van Morrison va canviar per sempre més. / G.V. *

El pianista rus Arcadi Volodos en una imatge promocional/ MARCO BORGGREVE

El Brahms més vibrant de Volodos

Volodos plays Brahms

Arcadi Volodos

Sony Classical

En el seu darrer concert a casa nostra, l'11 de maig al Palau de la Música Catalana dins el marc de la temporada d'Ibercàmera, Arcadi Volodos va interpretar els *Klavierstücke*, op. 76, de Johannes Brahms, una de les peces que recull en el seu nou àlbum consagrat al compositor romàntic.

A més, inclou els melancòlics *Three Intermezzi*, op. 117, que el mateix Brahms titllava de "cançons de bressol dels meus dolors", i les *Six Pieces for Piano Op. 118*, rere les quals s'amaguen quatre *Intermezzi*, una *Ballade* i una *Romanze* que no formen cap cicle. Es tracta del Brahms més íntim i introspectiu, unes partitures a les quals Volodos sap imprimir la intensitat necessària perquè s'envolvin: "Brahms em parla directament al cor", diu Volodos. / V.G. *

John Williams. Steven Spielberg

The Ultimate Collection

Sony Classical

Estem parlant de 43 anys de col·laboració entre John Williams i Steven Spielberg que ara es materialitzen amb un àlbum que afegeix un tercer volum als dos anteriors editats. El pack inclou un documental sobre la fructífera relació entre aquests dos genis: què seria *La llista de Schindler* sense la música de Williams? I per si no en teníem prou, l'OBC interpretarà la partitura d'*E.T. L'extraterrestre* dins el cicle OBCinema. / V. G. *

Impressions de natura

David Alegret i Daniel Blanch

Columna Música

El tenor David Alegret recupera el repertori de lied català amb obres de compositors coneguts –Lamote de Grignon, Eduard Toldrà...– i d'altres que no tant, com ara Francesc Montserrat o Francesc Pujol, de qui canta partitures inèdites que acumulaven pols al Centre de Documentació de l'Orfeó Català. L'acompanya al piano Daniel Blanch, amb qui també protagonitzarà un concert l'1 de juny al Palau de la Música. / V. G. *

Música

DISCOS DAVID CASTILLO

Cities Between Us

Allegra Levy
SteepleChase

Com si estiguéssim a l'època daurada del swing, Allegra Levy ens sorprèn amb un disc ple d'optimisme. No podem reprimir les ganes de ballar amb les onze melodies que la vocalista i compositora edita a *Cities Between Us*, un disc ple d'encerts, on el jazz torna a ser protagonista. No es tracta d'una interpret convencional que canta estàndards sinó d'una banda de virtuoses liderats per una dona que ens omple i convenç. *

Nightintales

China Moses
MPS

Pels laberints entre el soul, el funk i el jazz hi ha intersticis on un es pot aturar a fer una copa mentre escolta música amb tota la intensitat de l'altra graduació. China Moses té una personalitat que desmenteix els que donen la música actual per morta. La seva veu de soprano i l'estil imprimeixen al disc una força com la mateixa forma de rodar del primer tema. Sensual i càlid, cada tema és una incitació al sexe del jazz. *

Parking Symphony

Trombone Shorty
Blue Note

Els que en saben consideren Shorty com la nova esperança del jazz amb majúscules. El jove trombonista de Nova Orleans fa un nou pas endavant amb un inspirat disc de dotze temes breus, on cadascun està profundament estudiat, com si els hagués entrenat en els seus apoteòsics concerts, que hem tingut l'oportunitat de disfrutar. Des de la peça inicial en solitari, el disc és una nova prova del talent del jove artista. *

53
CULTURA
21.05.2017

Sempre endavant

Andando el tiempo

Carla Bley amb Andy Sheppard i Steve Swallow
ECM

Un any després del celebrat disc de trios, la pianista californiana Carla Bley (1938) ofereix un disc a trio amb el saxofonista Andy Sheppard i el baixista Steve Swallow. *Andando el tiempo* és un bolero introspectiu, on ens ofereix tots els seus dons com a compositora i també el fràgil equilibri que la fa unir el blues amb la música hispana sense oblidar l'arrel free que la va caracteritzar des dels setanta. El disc es pot escoltar i deixar-lo surar per la casa, però conté, a part del so nítid dels tres instruments, un component d'inquietud, que trenca qualsevol possibilitat d'ensucrament. A part de ser una magnífica intèrpret –un dels clàssics del catàleg del prestigiós segell alemany ECM–, Bley mai no ens deixa de sorprendre: pot catalitzar el so mentre el mou i el manté inalterable. També és capaç de subvertir-lo, com ho fa amb la peça intimista de vint minuts que dona títol al disc. El resultat és una nova demostració magistral d'el·le-gància d'una artista que ha plantat un bosc de bellesa a la seva obra. *

La veterana pianista Carla Bley, un dels valors del catàleg ECM / ARXIU

Live from Jazz At the Bistro

Sean Jones
Mack Avenue

El trompetista publica un nou treball, aquest cop un directe, a Mack Avenue, un dels segells més selectes del jazz actual. Amb la seva sonoritat solemne a quartet o a sextet, Jones ens introdueix dins el seu robust jazz clàssic, saltant del bop a fragments més cool, que no abandonen mai un estil propi, que als 39 anys es mostra en plena maduresa. Val la pena introduir-se pels solos i cadències, on l'harmonia sorgeix en plenitud. *

The Musician

Chick Corea
Concord / Stretch Records / Universal

Monumental aventura la que es proposa aquest triple en què es fa un repàs a la trajectòria del pianista, un revolucionari des dels anys de *Return to Forever* fins a diferents episodis amb gent voluptuosa com Bobby McFerrin; el trio amb Gary Peacock i Brian Blade; Gary Burton; les col·laboracions amb Miles, Marcus Roberts, Herbie Hancock, o els anys elèctrics. Cal amagar la clau i passar una tarda intensa a casa. *

The Early Years

Paul Simon & Art Garfunkel
Hoodoo Records

L'influent duet que va tranquil·litzar els anys seixanta i setanta amb les seves cançons poètiques i melòdiques davant l'histerisme general, va tenir un començament prop del rock i el twist. El recopilatori, un exercici saludable, recupera des del primer tema del grup, *Hey, Schoolgirl*, a altres divertides cançons de ball. Costa reconèixer alguns dels temes davant l'extraordinària obra que van gestar pocs anys després. *

Música

En memòria de Pau Casals

El Palau de la Música oferirà un concert anual per la Diada Pau Casals

Maria Alemany

BARCELONA

El 16 de juny de 1934, l'Ajuntament de Barcelona va nomenar Pau Casals fill adoptiu i van posar el seu nom a l'avinguda de davant del Turó Parc. Així, es va decidir que aquell dia

se celebrés la Diada Pau Casals a la Ciutat Comtal.

Amb motiu d'aquesta diada, el Palau de la Música Catalana –amb què el músic va tenir un fort vincle– oferirà el 14 de juny el *Concert Pau Casals*. “És ben sabuda la relació entre l'Orfeó i Casals. Per això volem institucionalitzar el concert i que sigui anual”, va explicar Mariona Carulla, la presidenta del Palau de la Música.

Mischa i Lily Maisky

■ BERNARD ROSENBERG

L'espectacle inclourà les actuacions del violoncel·lista Mischa Maisky –que va conèixer el mestre Casals a Israel, i la seva filla, la pianista Lily Maisky.

“Mischa Maisky és una gran tria perquè, a més de conèixer Casals i tocar davant d'ell, va arribar a entendre el sentit de la música segons el mestre”, va comentar Bernard Meilhat, membre de la Fundació Pau Casals. ■

Palau de la Música Catalana

Descobreix
la nova temporada,
t'agradarà!

Troba el teu lloc al Palau!

Per a iniciats, aficionats a la literatura, a la història i per als que estan connectats al present. Un Palau per a totes les sensibilitats amb els nous itineraris de temporada de conferències + concerts!

Més informació a www.palaumusica.cat/itineraris

Obertura: abonament d'iniciació

Per als que es volen
introduir en la clàssica

Quatre concerts i quatre sessions
introdutòries amb un recital de piano,
una sessió de cambra i dos concerts
simfònics **per només 110 €.**

Sense por al segle XXI

Per als que volen descobrir
la música del nostre temps

Set concerts i tres conferències al voltant
dels genis del present: John Adams, Pärt,
Glass, Nyman i Crumb, entre altres,
per només 130 €.

Lletraferits

Per als que estimen
la literatura... i la música

Cinc concerts amb trobades prèvies per
explorar cinc composicions vinculades
a cinc obres literàries **per només 125 €.**

Empremtes en el temps

Per als que s'interessen
per la història i la cultura

Quatre concerts i dues conferències
al voltant de la història i música de Prússia,
Viena, París i Venècia **per només 110 €.**

Deixa't enlluernar

I si vols que et recomanem
un itinerari personalitzat...

omple un formulari sobre les teves
preferències i et proposarem
un recorregut a mida!
www.palaumusica.cat/enlluernar

Packs a mida

Confecciona el teu propi
itinerari entre més de 100 concerts
de la temporada.

Pack A5
De 5 a 9 concerts
amb 10% de descompte

Pack A10
De 10 a 14 concerts
amb 15% de descompte

Pack A15
15 o més concerts
amb 20% de descompte

Palau 100

Les millors orquestres, solistes i composicions en un cicle de concerts estel·lar. Per formar part de la llegenda a partir de 213,75 euros!

Abonament Jove (menors de 35 anys) amb un 40% de descompte.

Isabelle Faust, *violi*

Il Giardino Armonico
DIJOUS 19.10.17 – 20.30 h
Concerts per a violi 1, 4 i 5 de Mozart

Philippe Herreweghe

Collegium Vocale Gent
DILLUNS 23.10.17 – 20.30 h
Véspro della Beata Vergine de Monteverdi

Bamberger Symphoniker

Viktoria Mullova & Jakub Hruša
DIVENDRES 10.11.17 – 20 h
Simfonia del Nou Món de Dvořák

Anne-Sophie Mutter, *violi*

DIVENDRES 17.11.17 – 20.30 h
Obres de Bach, Brahms i Penderecki

Münchner Philharmoniker

Javier Perianes & Pablo Heras-Casado
DILLUNS 12.02.18 – 20.30 h
Setena de Dvořák
i Concert per a piano núm. 3 de Bartók

Sir John Eliot Gardiner

London Symphony Orchestra
DIMARTS 06.03.18 – 20.30 h
Les nuits d'été de Berlioz
i Simfonia núm. 4 de Schumann

Faust–Queyras–Melnikov

DILLUNS 19.03.18 – 20.30 h
La Truita de Schubert

Jean-Christophe Spinosi

Ensemble Matheus
& Cor de Cambra del Palau
DIMARTS 03.04.18 – 20.30 h
Gloria de Vivaldi i Dixit Dominus de Händel

Zubin Mehta

Orchestra del Maggio Musicale Fiorentino
& Orfeó Català
DILLUNS 09.04.18 – 20.30 h
La consagració de la primavera d'Stravinsky

Daniele Gatti

Mahler Chamber Orchestra & Orfeó Català
DIJOUS 26.04.18 – 20.30 h
La Novena de Beethoven

William Christie

Les Arts Florissants
DILLUNS 14.05.18 – 20.30 h
La Creació de Haydn

Radu Lupu, *piano*

DIJOUS 10.05.18 – 20.30 h
Kreiseriana de Schumann i obres de Schubert

John Adams a Barcelona

Orfeó Català, Cor de Cambra del Palau & Cor Jove
DISSABTE 26.05.18 – 20.30 h
Short ride in a fast machine, Absolute Jest i Harmonium d'Adams

Philippe Jaroussky, *contratenor*

Orfeó Català, Cor de Cambra del Palau & I Barocchisti
DIMARTS 05.06.18 – 20.30 h
Orfeo ed Euridice de Gluck

Simon Rattle

Berliner Philharmoniker
DIVENDRES 08.06.18 – 21 h
Simfonia núm. 3 de Lutoslawski i Simfonia núm. 1 de Brahms

Palau Grans Veus

Les veus líriques més aclamades del món amb *lieder*, àries, cançons i escenes d'òpera a partir de 232 euros!

Abonament Jove (menors de 35 anys) amb un 40% de descompte.

Anne Sofie von Otter
& Kristian Bezuidenhout

DIMARTS 09.01.18 – 20.30 h
Obres de Mozart, Schubert i Lindblad

Piotr Beczala, *tenor*

DIVENDRES 02.02.18 – 20.30 h
Cançons de Tosti i napolitanes

Mark Padmore
& Cor de Cambra del Palau

DIMECRES 14.03.18 – 20.30 h
Obres de Schubert i Britten

Diana Damrau
& Jonas Kaufmann

DISSABTE 24.02.18 – 20.30 h
Cançoners italià de Wolf

Bryn Terfel, *baríton*

DIVENDRES 06.04.18 – 20.30 h
Comiat de Wotan de Wagner
i Mort de Boris de Mussorgski

Juan Diego Flórez, *tenor*

DIMARTS 17.04.18 – 20.30 h

Olga Peretyatko, *soprano*

DIJOUS 31.05.18 – 20.30 h
Àries d'òpera i cançons de Mozart,
Donizetti i Bellini

Palau Bach

Orfebreria musical dedicada a Bach per als melòmans que veuen en la música antiga un llenguatge que mai no marceix, a partir de 136,50 euros!

Abonament Jove (menors de 35 anys) amb un 40% de descompte.

Steven Isserlis

DIJOUS 28.09.17 – 20.30 h
Suites per a violoncel núm. 1, 5 i 6

Rinaldo
Alessandrini

Concerto italiano
DIMECRES 29.11.17 – 20.30 h
L'ofrena musical

Jordi Savall

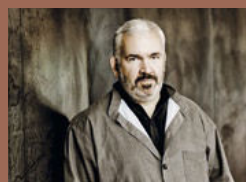
La Capella Reial de Catalunya
& Le Concert de Nations
DIMECRES 20.12.17 – 20.30 h
El Messies de Händel

Benjamin Alard, *clave*

DIMECRES 07.02.18 – 20.30 h
DIJOUS 08.02.18 – 20.30 h
Obra per a clave

Matthias Goerne, *baríton*

Freiburger Barockorchester
DIMARTS 01.05.18 – 17.30 h
Cantates 56 i 82

Marc Minkowski

Les Musiciens du Louvre
DIMECRES 28.03.18 – 20 h
Passió segons sant Mateu

Thomas Dunford

DIMARTS 08.05.18 – 20.30 h
Integral de l'obra per a llaüt

Palau Cambra

L'essència més pura de la música amb cinc concerts de bellesa, fragilitat, audàcia i complicitat amb el públic per només 100 euros!

Abonament Jove (menors de 35 anys) amb un 40% de descompte.

Cuarteto Quiroga

DILLUNS 02.10.17 - 20.30 h

La mort i la donzella de Schubert
i *Black Angels* de Crumb

Leonidas Kavakos & Enrico Pace

DIJOUS 02.11.17 - 20.30 h

Sonates per a violí i piano núm. 1, 8 i 9, "Kreutzer"

Schumann Quartett

DIJOUS 01.02.18 - 20.30 h

Obres de Mozart, Schubert, Pärt i Glass

Trio Ludwig

DILLUNS 16.04.18 - 20.30 h

Trios de Beethoven. *Dels Esperits i Arxiduc*

Attacca Quartet

DIUMENGE 27.05.18 - 19 h

Música de cambra de John Adams

Palau Piano

Vuit recitals amb llegendes del piano i nous valors efervescent. L'univers en 88 tecles de so miraculós i silenci per només 196 euros!

Abonament Jove (menors de 35 anys) amb un 40% de descompte.

Khatia Buniatishvili

DIMARTS 10.10.17 - 20.30 h

Suïte *El trencanous* de Txaikovski
i obres de Brahms, Liszt i Stravinsky

Albert Guinovart

DIMECRES 24.01.18 - 20.30 h

Obres pròpies i de Brahms, Chopin,
Liszt, Rachmàninov i Poulenc

Elisabeth Leonskaja

DILLUNS 05.02.18 - 20.30 h

Les tres darreres *Sonates* de Beethoven

Rafał Blechacz

DIMARTS 13.03.18 - 20.30 h

Obres de Mozart, Beethoven,
Schumann i Chopin

Piotr Anderszewski

DIMECRES 08.11.17 - 20.30 h

Obres de Mozart, Janáček i Chopin

Grigory Sokolov

DIMECRES 28.02.18 - 20.30 h

Igor Levit

DIMECRES 02.05.18 - 20.30 h

Clar de Lluna i Diabelli de Beethoven

Jean-Efflam Bavouzet

DIJOUS 24.05.18 - 20.30 h

Obres de Debussy

Abonaments ja a la venda!
Entrades individuals, packs a mida
i itineraris a partir del 31 de maig.

Taquilles del Palau de la Música Catalana
Tlf.: 902 442 882
taquilles@palaumusica.cat
www.palaumusica.cat/abonaments

Joaquim Piqué i Calvo

Director assistent del Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana. La seva vida musical va començar amb el primer assaig a l'Escolania de Montserrat, on va romandre entre els deu i els catorze anys. Diu que quan ets petit la música entra pels porus; en el seu cas n'està tan amarat que explica que no en pot escoltar perquè no és que es posi a cantar, sinó que es posa a dir-la; és com si parléssim dient les comes i els accents

«La música s'esdevé quan aconseguixes que transcendeixi en una altra cosa»

SALVADOR REDÓ SANT JOAN DE VILATORRADA

Joaquim Piqué i Calvo, nascut el 2 d'abril del 1970, de Monistrol de Montserrat, exescolà de Montserrat, exdirector de l'Escolania, exdirector de l'Orfeó Manresà, membre del Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana, del qual és director assistent des del 2011, director de la Unió Musical del Bages i de l'Orquestra de Flautes de Barcelona, director de diferents corals... Pedagog de la música. Als divuit anys va viure el dilema de si estudiar medicina per a la qual tenia la nota corresponent d'accés o bé música, i es va decantar per aquesta perquè li van proposar de fer classe en una escola de Cerdanyola que tenia 400 alumnes des de P3 fins a sisè de primària. A Monistrol ja dirigia l'Orfeó Monistrolenc, «cantava a l'Orfeó Manresà des dels disset anys i el 1991 me'n nomenen director fins al 1997 i és el mateix any que entro al Cor de Cambra del Palau de la Música. Vaig veure un anunci que feien unes audicions, jo feia segon de cant i m'hi vaig presentar, vaig quedar suplent i al cap d'uns dies en plegava un i em van agafar. Vaig estar al Cor de Cambra fins al 1997, en què el pare Jordi Agustí, director del l'Escolania de Montserrat, em va proposar ser el seu assistent i que ho deixés tot per anar-hi a *full time*, i el 2000 me'n van nomenar director i vaig estar-hi fins al 2007. El 2009 vaig tornar a fer les proves al Cor de Cambra i vaig recuperar la plaça laboral».

Com viu un nen de deu anys un període d'internat de quatre i en un centre tan especial com és l'Escolania de Montserrat, i més en el seu cas, que cada dia devia veure el terrat de casa seva des de les alçades?

«No ho recordo com una cosa traumàtica per aquesta raó, perquè els diumenges sempre anava a casa, per tant, veia els pares. Per a altres era més dur perquè als anys 80 anar a Verdú o a Tarragona era inviable en les cinc hores

INSEPARABLES

► **OBJECTE** Una batuta, l'estrí que distingeix el director, és l'objecte triat per Piqué. És òbviament un objecte per a la feina, però com que aquesta li ocupa moltes hores és un veritable «inseparable»

de què disposàvem el diumenge. Reconec que hi ha companys meus que ho van passar malament, com s'esdevé en altres internats, que si hi entres malament... i els nens són molt cruels quan volen. Però per al futur em va ser útil perquè un cop vaig ser responsable de l'Escolania, vaig haver d'afrontar un moment de canvi i la meua experiència com a escolà em va servir molt.

► **Li era més fàcil posar-se en el lloc del nen escolà.**

«Sí, és clar. Era un moment en què l'Escolania es planteja què està passant; per què als anys 80 hi havia cua per entrar i d'una vuitantena d'aspirants n'agafaven quinze, i el 1998 només hi havia deu candidats i encara havies de fer una tria; vaig arribar a tenir una promoció de només cinc escolans. L'Escolania es va haver de plantejar un seguit de canvis estructurals, de supervivència, i el fet d'haver-hi viscut em va ajudar a portar aquesta part del cost emocional que, alerta!, és pitjor per als pares que per als nens. El nen, al final, està ocupat; si li agrada la música, s'ho passa bé; té les

seves distraccions, però la família no; famílies monoparentals o amb dos fills; i la natalitat no és la mateixa ara que en la meua època. Avui es planifica tenir un fill, es planifica el moment en funció de les possibilitats i haver-se de desprendre del fill en aquestes circumstàncies és molt costós emocionalment. L'any 2000, quan vam fer els canvis, uns dels factors més importants era valorar el cost emocional dels pares i per això els canvis que hi va haver van ser els que van ser. La meua experiència vital i des de la posició de director em permetia acostar-me als escolans d'una altra manera. Hi havia l'escolà que tu sabies que ho estava passant malament i l'entenies. Em feia molta il·lusió quan aquest nano que ja era exescolà et venia a veure i et donava les gràcies. Recordo un dia que me'n va venir un que treballava de mecànic en un taller que feia quads per córrer el Dakar i estava contentíssim de mi per haver-ne tingut cura. Quan jo era escolà, no tothom ho passava bé i si haguessin tingut aquest guiatge ho haurien passat millor.

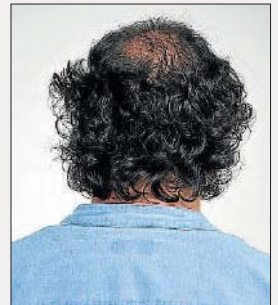
► **L'Escolania és una escola que fa les matèries pròpies d'una escola de nens de deu a catorze anys però amb l'afegit, que no és menor, de l'estudi de la música, del cant, dels instruments, la interpretació en les hores litúrgiques... Com era l'Escolania a l'època del pare Ireneu Segarra?**

«Era un intensiu. Et llevaves i sabies el que havies de fer fins que te n'anaves a dormir; avantatge o desavantatge? Segons com t'ho miris. Estava tot planificat. La música entra pels porus i els nens són molt mimètics; anaves als assajos i senties cantar els altres i anaves agafant una manera. El pare Ireneu el que feia era fer-nos cantar.

► **El famós mètode Ireneu Segarra es reduïa a això?**

«Ah no! El mètode Pare Ireneu que fan a les escoles té poc a veure amb allò que fèiem a l'Escolania. En la meua època era quan ho estava escrivint. Com a educador jo

ELS 4 CANTONS

► **Tothom té el que es mereix?**

«Qui decideix qui es mereix què? ► **Millor qualitat, pitjor defecte?**

«Qualitat, crec que... (s'ha fet el silenci) és el meu defecte també: voler agradar.

► **Quina part del seu cos li agrada menys?**

«El nas.

► **Quants diners són un bon sou?**

«Posem que uns 2.500 euros... però depèn. Aquí, a Catalunya, com que ens van les coses com ens van, necessitem més diners.

► **Quin llibre li hauria agradat escriure?**

«*Els pilars de la terra*, de Ken Follett.

► **Una obra d'art?**

«*El Rèquiem de Fauré*, la *Primera simfonia* de Brahms...

► **En què es considera expert?**

«Tendeixo a mirar-me els defectes; expert, expert... en res, però faig moltes coses.

► **Què s'hauria d'inventar?**

«Una màquina del temps.

► **Quin personatge històric o de ficció convidaria a sopar?**

«Beethoven.

► **Un mite eròtic?**

«Sóc poc mitòman.

► **Acabi la frase: la vida és...**

«La vida és aquesta entrevista, és ara.

► **La gent, de natural, és bona, dolenta o regular?**

«Ningú no neix dolent. Les circumstàncies...

► **Tres ingredients d'un paradís?**

«Aigua en qualsevol dels seus estats, verd i silenci.

► **Un lema per a la seva vida?**

«Intenta ser tu.

Joaquim Piqué viu i respira música des que a l'edat de deu anys va passar la prova d'ingrés a l'Escolania de Montserrat. SALVADOR REDÓ

L'he fet servir però el seu mètode era treballar, treballar i treballar i cada dia assajar i cada dia aprendre el repertori i llegir les notes, i teníem uns llibres de ritmes que havia dut de la seva estada a Hongria i cada dia fèiem un parell de ritmes d'aquells amb el germà Odiló, de teoria, d'anàlisi; amb el Joan Casals agafàvem una peça i fèiem pregunta-resposta i ens explicava com s'estructurava o fèiem sonologia, que és reconèixer instruments, amb en Ramon Oranies. Apreníem tots els instruments, és a dir, teníem tantes hores que fèiem molt de cada cosa i cada dia teníem l'estona d'estudi, de piano, d'instrument, que en el meu cas era la trompa, de llenguatge musical; i el mètode Pare Ireneu era això. En els llibres del pare Ireneu hi ha una mica de cada cosa, en la meua època hi havia molt de tot; el mètode del pare Ireneu era un cada dia de molt. El que ell va portar de nou era una manera de cantar determinada. Si treballes cada dia durant trenta anys també acabes tenint resultats. El primer dia que vaig anar a l'Escolania com a director vaig trucar al pare Ireneu, vaig agafar una libreta i un llapis i li vaig demanar què feia. I em va dir: «mira, a mi em va passar com a tu, el que has de fer és trobar un escolà que cregui allò que tu dius; jo vaig trobar un escolà dels grans que es va fer seva la manera com jo volia que cantessin i aquell va fer que els altres hi cantessin». El pare Ireneu tenia gent escollida, perquè

« El cost emocional [de tenir un fill internat a l'Escolania] és pitjor per als pares que per als nens »

en aquella època Montserrat era el que era, hi havia molts aspirants; tenia on triar i a més a més es feia immersió total; era com un centre d'alt rendiment per a nens de deu a catorze anys. Si cada dia fas una miqueta de coses al cap del temps has fet un molt.

❶ **Expliqui'ns què és la música per a vostè.**

❶ El meu mestre de direcció, en Francesc Llongueres, feia la mateixa pregunta quan venia un alumne nou i aquest feia el mateix que he fet jo ara, u! La resposta era: la música no existeix. És com si et preguntessin què és una truita, una truita és quan la fas i quan te la manges, la truita que et vas fer la setmana passada ja no és.

❶ **Per tant la música és quan la fas i quan l'altre l'escolta.**

❶ Sí, per a mi és això. La música s'esdevé quan aconseguixes que transcendeixi en una altra cosa; és la connexió entre l'obra i qui l'escolta. La música és en el moment que tu arribes a connectar amb tot allò que està passant; és una connexió emocional, no intel·lectual de com que saps música discerneixes això o allò... Si no es dona això, per a mi no és música. Però

« En aquella època, Montserrat era com un centre d'alt rendiment per a nens de deu a catorze anys »

cal crear les condicions perquè passi i perquè qui escolta tingui ganes de continuar escoltant, i si passa, ostres! La música ho és quan tots els elements estan posats de tal manera que allò que passa en el temps horitzontal té una lògica, té una raó de ser, té un component natural, i si aconseguixes fer tot això durant tot el procés, tot aquest temps esdevé una sola cosa, el temps horitzontal s'ha convertit en vertical i quan acaba està bé, no s'ha fet ni massa curt ni massa llarg, tot ha anat tan encadenat que ha esdevingut una unitat. Aconseguir això en la música, per a mi, és el més difícil.

❶ **Vostè deu haver d'escoltar molta música.**

❶ Jo no escolto mai música. És una condemna.

❶ **Doncs jo quan escric, n'escolto sempre.**

❶ I la paraula?

❶ **No, la paraula no perquè em distreu.**

❶ I quan conduïxes, escoltes algú que parli?

❶ **Sí, aleshores sí.**

❶ Doncs imagina't que quan ho sentissis ho escrivissis mentalment tot, amb els accents, les co-

« Tinc la fortuna de treballar amb directors de primeríssima divisió... aprenc tant! »

mes, els punts. Doncs a mi em passa amb la música, que quan sento la música, sento les notes i dic les notes, absolutament totes les notes, i és una condemna perquè no deixes mai de dir-les i per tant m'estimo més no escoltar música.

❶ **A l'Orfeó Català s'hi arriba amb la lliçó apresada o s'hi aprèn a ser músic.**

❶ (esbufega) Quan vaig arribar al Cor de Cambra, tenia vint-i-un anys i havia començat a fer direcció amb en Llongueres, era el més jove del cor, em pensava que ho sabia tot; així que un dia anant de viatge jo estava en pla radical, i una amiga meua em va dir que era un beneït, i és el millor comentari que mai m'han fet. Mira, per començar mai se'n sap prou, per tant encara que et pensis que vas amb la lliçó apresada, no! És un novell. A més a més el Cor de Cambra m'ha donat l'oportunitat de treballar amb gent molt bona, però molt bona; jo aprenc molt. Vaig treballar, per exemple, amb René Jacobs, amb Jean-Christophe Spinosi, amb Marc Minowski, amb Hemult Carrigton o

ara amb l'actual director Simon Halsey, que fa uns assajos! Tinc la fortuna de treballar amb directors de primeríssima divisió... aprenc tant! Els visc relaxats, en posa de treball. En els moments en els quals he estat el responsable musical, els tinc tan a prop! I col·laborar-hi; a més a més estàs participant de tot això i havent-ho cantat tot després d'aquest temps... Tant és si et penses que vas amb la lliçó apresada, és igual, sempre n'aprendràs.

❶ **Vostè alterna la direcció de formacions vocals amb la direcció de formacions instrumentals, quina diferència hi ha entre dirigir un cor i una formació instrumental?**

❶ Llongueres em va dir que hi havia un grup que volia crear una orquestra de flautes i que els calia un director i vaig començar a dirigir l'Orquestra de Flautes de Barcelona. Tenia ganes després d'estar en el món coral d'agafar una cosa instrumental, la meua formació com a director tant és coral com orquestral i quan em va sortir la possibilitat de dirigir la Unió Musical del Bages i l'Orquestra de Flautes m'ho vaig agafar com una manera d'aprendre i de fer-me a mi mateix més complet. Tot és música però són llenguatges diferents, són tècniques diferents. Quan col·laboro com a director de cor amb orquestres em toca traduir allò que diu el director al llenguatge vocal. Un atac amb un violí és per a una persona del cor una consonant o una columna d'aire. Els músics ens hem tornat tan primmirats... Els llenguatges són diferents i en la banda has de parlar de cops perquè és com s'articula el llavi, la llengua.

❶ **I a més a més treballa en dues menes de músiques, si em permet la distinció, una música culta i una música popular. Comenti la frase: «les classes socials altes han adoptat la música culta com a senyal d'identitat».**

❶ Hi ha a molt de fer-se veure. Però això passa en aquest país, on hi ha molt poca cultura musical. Fa unes setmanes vam fer la *Novena* de Beethoven al Palau amb Dudamel; tot braves, crits... estava ple perquè hi havia el Dudamel. Després la fa la Simfònica del Vallès... Per Nadal es fa el *Messies*, per la primavera la *Novena* de Beethoven o el *Rèquiem* de Mozart o el de Fauré, i amb això omplim. I aquí omplen això i els noms; noms que moltes vegades han vingut perquè se'ls paga molt més que a fora d'aquí perquè aquí s'ha optat per aquesta cultura fàcil de fer venir noms i fer cartell, i hi ha un públic que en bona part hi va per fer-se veure. La classe social ho fa, hi ha de tot a tot arreu però és veritat que hi ha una sèrie de gent que ho fa per aparentar, però aquest estat de coses passa també en altres nivells. Per exemple: tenim una orquestra nacional i no tenim un cor nacional perquè el país no en té la necessitat. Així anem.

21 Mayo, 2017

MARICEL CHAVARRÍA
 Barcelona

Durant anys, el *cellista* francès Gautier Capuçon va formar amb el seu germà gran, el violinista Renaud Capuçon, un atractiu duo de joves intèrprets de la clàssica que s'entenen sense necessitat de mirar-se. Quan va arribar el moment en què cadascú va haver d'alçar el vol i construir una carrera solística, es va imposar una comparació... Quin brillava més? Renaud, el més gran, va despuntar primer, però últimament el que més fascina és Gautier (Chambéry, 1981): virtuós, intuïtiu, loquaç, i molt estimat per grans batutes... Charles Dutoit, Semyon Bychkov, Valery Gergiev, Gustavo Dudamel, Yannick Nézet-Séguin. Tocarà dimecres a Barcelona dins de la Ibercamera amb la Simfònica de Ràdio Frankfurt en un concert que ha causat molt de rebombori. A causa de la vaga a L'Auditori, se celebrarà al Palau de la Música (19 h). Sonarà la *Primera Simfonia* de Beethoven, les *Variacions Rococós* de Txaikovski i *La consagració de la primavera* de Stravinski. El programa, dirigit pel colombià Andrés Orozco-Estrada, continuarà de gira per Madrid i Alacant.

Acaba de tocar amb la Filharmonica de Berlín a la Philharmonie i al juny se'n va a Orient amb la Simfònica de Xangai i la Filharmonica de la Xina. Quins avantatges té concentrar-se a ser solista?
 A la vida passes etapes i després d'haver fet molta música de cambra vull desenvolupar-me professionalment amb orquestres, fer una gira... Els promotors volen programar els concerts famosos, les *Variacions Rococós*, Xostakóvitx o Dvorák, però també faig contemporània: he tocat molt Dutilleux, per exemple. Tot i així tinc algun projecte de cambra, he gravat la integral de *Sonates* de Beethoven amb Frank Bralley i estem fent la gira. I després hi ha els trios amb Leonidas Kavakos. Vull experimentar, hi ha directors que vull conèixer.

Li demanen grans èxits com les Variacions Rococós, peces cortesanes de Txaikovski amb passatges virtuoses per a violoncel. El complau tocar-les?

“És el so del teu violoncel el que atrapa el públic”

Gautier Capuçon, violoncel·lista, actua a la temporada Ibercamera

IBERCAMERA

Gautier Capuçon en una imatge promocional

D'una obra així aprens tota la vida, és igual que l'hagis tocat dues-centes vegades. I, a més, t'has de mantenir humil, no pots afirmar mai que coneixes l'obra. És molt delicada, elegant és la primera paraula que em ve a la ment. Tens variacions en to major, altres en menor, d'esperit molt diferent però sempre d'una gran bellesa. Txaikovski era un gran amant del període clàssic, especialment de Mozart, es veu la seva influència. I, per tant, no pots pensar a tocar-la així o aixà, o a la russa, has de saber què s'estilava en aquell període. També és important la qüestió de l'ordre: Txaikovski les va escriure en un ordre, però el *cellista* per al qual les va compondre, el professor Wilhelm Fitzenhagen, va suggerir-ne un altre que funciona millor i té més sentit.

Com viu l'esperit romàntic? I la sensualitat del violoncel?

Tots hem de trobar la nostra manera. El violoncel és l'instrument més proper a la veu humana i és molt sensual, perquè el tens de peus a terra, el toques assegut, entre les cames, envoltant-lo amb els braços. És com si forméssiu un únic cos, una cosa molt específica del violoncel. Estic involucrat amb la Fundació Louis Vuitton, hi faig classes, i el que els dic als estudiants és que és el so el que importa, perquè és el que escoltarà abans la gent, el que veurà de la teva ànima, del teu cor. Tocar és com explicar un conte a un nen, has d'explicar-lo amb la teva veu i amb les teves paraules per captar la seva atenció. Sí, hem de ser honestos amb el compositor, però també tenir veu pròpia per explicar la història. I el so és clau en aquest procés. És com una cuina amb diferents ingredients –el vibrato és un d'ells– amb els quals cal trobar l'equilibri per fer un plat increïble. Per això in-

temem superar-nos cada dia. Tinc la sort de tenir un violoncel Matteo Goffriller de 1701 del qual cada dia en trec nous colors. Qualsevol canvi ajuda, en cada concert hi ha una acústica diferent, un altre públic. Quan t'asseus a l'escenari notes la seva energia.

L'energia del públic?

Sí, és una energia grupal, però és com qualsevol relació amb algú: si obres el cor la pots sentir. És difícil explicar-ho amb paraules, és molt fort. Per fer un bon concert l'experiència conjunta importa.

La seva manera d'encarar una peça és intel·lectual o intuïtiva?

Totes dues. Per mi és una qüestió d'equilibri. Cal fer una tasca a nivell intel·lectual, tot i que més aviat és qüestió d'intel·ligència musical: d'on ve la peça, on va... i després has de deixar que els teus sentiments irrompin en el concert. L'objectiu és estar prou preparat per deixar de banda l'aspecte intel·lectual i permetre que entri la música. Quan ensenyo als meus alumnes veig que al-

DE LES 'VARIACIONS ROCOCÓS'

“Les has tocat molt però no pots dir que coneixes l'obra, has de ser humil”

UNA VEU PRÒPIA

“Tocar és com explicar un conte a un nen, has d'explicar-lo amb la teva veu per captar l'atenció”

guns necessiten paraules i d'altres imatges, i parlant de *timing* i balanç, de donar menys pes i més vibrato, se'm va ocórrer la imatge: “És com tocar la pell de la persona que estimes, si no ho fas així no funciona”, vaig dir. I vaig veure als ulls de l'alumne que de sobte ho va comprendre. És màgic.

Troba a faltar tocar amb el seu germà?

Vam tocar junts molt de temps, era màgic, però després de més d'una dècada va ser massa. Necessitàvem respirar, altres projectes. M'encanta coincidir-hi un parell de vegades o tres a l'any. ●

EL CONCERT DE 'LA CONSAGRACIÓ' ES FARÀ AL PALAU

El concert *La consagració*, de l'Orquestra Simfònica de Ràdio Frankfurt, que L'Auditori va cancel·lar per vaga dels treballadors, es farà el mateix dia al Palau de la Música, segons va anunciar Ibercamera.

La vaga de L'Auditori obliga a traslladar 'La consagració' al Palau

JUSTO BARRANCO

Barcelona

La vaga dels treballadors de L'Auditori per aconseguir l'augment de l'1% en el seu salari, que els correspon des del 2007 i el 2008 i que la resta del personal funcional i laboral de l'Ajuntament de Barcelona ja cobra, ha estat a punt de costar al cicle privat de música Ibercamera 180.000 euros. Perquè dimecres vinent Ibercamera presentava a L'Auditori l'Orquestra Simfònica de Ràdio Frankfurt per interpretar *La consagració de la primavera*, de Stravinsky. Finalment, després d'intentar traslladar aquesta orquestra de més d'un centenar de músics al Liceu, el Fòrum i el Palau de Congressos, que estaven ocupats, ha estat el Palau de la Música el que ha acollit el concert, que s'haurà de celebrar dimecres a les set de la tarda i sense entreacte perquè a les 21.30 hores té lloc la setmanal Gran Gala Flamenc.

El fundador del cicle Ibercamera, Josep Maria Prat, va expressar ahir el seu agraïment al Palau i va explicar que estudien els danys i perjudicis que els ha suposat la decisió de L'Auditori de cancel·lar el concert. I, atesos els problemes de conflictivitat laboral acumulats els últims

anys, Prat va demanar públicament al conseller Santi Vila i al tinent d'alcalde de Cultura de Barcelona, Jaume Collboni, una reformulació de l'estructura jurídica del Consorci de L'Auditori i l'Orquestra. "El nus de la qüestió és que amb la formulació jurídica actual aquest consorci està en mans dels interventors de l'Ajuntament. Ningú no s'atreveix a prendre decisions ni a assumir responsabilitats sense la seva autorització. Els gestors

Prat demana canviar l'estructura jurídica de L'Auditori davant la conflictivitat laboral permanent

del consorci haurien pres la responsabilitat del concert si tinguessin la llibertat d'assumir els danys i perjudicis, com també la de pagar uns endarreriments que tard o d'hora pagaran als treballadors, però estan molt limitats", va dir. I és que, malgrat que el Consorci té informes que avalen la petició dels treballadors, els serveis jurídics de l'Ajuntament consideren que tenen conveni propi.●

20 Mayo, 2017

La huelga del Auditori traslada un concierto al Palau de la Música

El cierre del ciclo de Ibercàmera se ve perjudicado por el paro de los trabajadores

B.CIA, Barcelona
No es nada habitual que un concierto de fin de temporada de un ciclo de peso como es el del grupo Ibercàmera tenga que trasladarse de forma precipitada porque se queda sin sala donde realizarlo. Y eso es lo que ha pasado con la actuación que cerraba su 33ª temporada con *La consagración* con la Orquesta Sinfónica de Radio Fráncfort, que se iba a realizar en el Auditori el próximo 24 de mayo y que se ha trasladado al Palau de la Música por la progra-

mada jornada de huelga de los trabajadores del Auditori, que optó por cancelar el concierto. Josep Maria Prat, presidente de Ibercàmera, puntualizó ayer que recibió el comunicado del Auditori sobre el paro de los trabajadores este jueves aunque llevaban una semana buscando una alternativa por los "rumores". Un paro que tiene que ver con la reivindicación laboral de la plantilla del Auditori, que pide equiparar su salario con el del resto de funcionarios municipales, que ya

La Orquesta Sinfónica de Radio Fráncfort actuará en el Palau.

han cobrado un incremento salarial retrasado del 1%. Unas huelgas programadas —no han acabado— que han ocasionado la suspensión de la actividad en el Auditori en otras jornadas anteriores y que están a la espera de resolución judicial sobre el conflicto.

"No hemos hecho cálculos de los daños y perjuicios del traslado del concierto que dependerá de las entradas que se devuelvan", puntualizó ayer el presiden-

te. La determinación de qué son daños y perjuicios en un caso así dependerá, añadió, de la "interpretación del contrato", por lo que el asunto está en manos de los servicios jurídicos de la promotora musical. De momento, se han vendido 1.800 entradas de las 2.100 localidades disponibles.

Prat lamentó que el contrato vigente con el Auditori le genera indefensión porque se suma a los conflictos anteriores con el bar y

los acomodadores. Según él, unos inconvenientes que no son imputables a los gestores del equipamiento sino a la estructura jurídica que rige en el Auditori. "No funciona y hay que replantearla porque es un conflicto a todos los niveles", manifestó. Para añadir, a renglón seguido, que había pedido al consejero de Cultura, Santi Vila, y a Jaume Collboni, regidor de Cultura, que se responsabilicen de reformular esta estructura. Lo que venía a decir Prat es que, en el fondo, el Auditori no tiene plena autonomía de gestión porque en algunas cuestiones, como es la resolución de los conflictos laborales, la decisión la toma el Ayuntamiento: "Están muy limitados porque es un consorcio en manos municipales".

Para Prat, la cancelación del concierto habría sido "una auténtica bomba" porque habría supuesto una pérdida estimada de 180.000 euros debido al pago de la producción sin la correspondiente venta de las entradas.

MÚSICA**La cloenda
d'Ibercamera es
farà al Palau**

El concert de cloenda de la 33a temporada d'Ibercamera, *La consagració*, tindrà lloc el mateix dia que estava previst, el 24 de maig, però al Palau de la Música, atès que L'Auditori, on estava previst, romanà tancat per la vaga convocada pel treballadors. El president del Grup Camera, Josep Maria Prat, va reclamar ahir una reformulació de l'estructura jurídica conjunta de L'Auditori. ■ **ACN**

SET EDICIONS ► El pare Jordi-Agustí Piqué va presentar ahir el festival montserratí i va mostrar satisfacció pel camí recorregut amb una proposta que té pocs paral·lels al país. Per la basílica montserratina passaran a l'estiu organistes de prestigi com la basca Loreto Aramendi i els anglesos Jonathan i Tomas Scott

Montserrat proposa quatre concerts d'alt nivell per mostrar el potencial de l'orgue

► El festival internacional tindrà lloc per setè any a la basílica de Santa Maria amb un conjunt d'intèrprets d'arreu del continent

Toni Mata i Riu

BARCELONA

El darrer inventari d'orgues realitzat xifra en tres centenars els exemplars que hi ha a Catalunya, una quantitat realment sorprenent. Arreu del país n'hi ha que són ben vius gràcies a la iniciativa ciutadana, com el de la parròquia de Sant Salvador, al Vendrell; d'altres que es moren de sentiment, com l'imponent artefacte que es pot veure, inutilitzat, a la Sala Oval del Palau Nacional de Montjuïc. La majoria són en esglésies, i també n'hi ha en temples laics com el Palau de la Música Catalana. Però si hi ha pocs concerts «no és per anticlericalisme sinó per falta de cultura», va afirmar ahir el pare Jordi-Agustí Piqué en la presentació del pòquer de concerts del Festival Internacional Orgue de Montserrat.

«Enguany recuperem una de les premisses dels inicis del festival: els concerts amb solistes», va dir el director del certamen, que té l'assessorament de l'organista Miquel González –tocarà el Blancafort montserratí en la cita de l'agost– i la coordinació general del P. Manel Gasch, a més del patrocini de Reale Seguros. La voluntat de donar veu a organistes d'alt nivell la certificaran la basca Loreto Aramendi –el dia de Sant

ENTRADES

Els concerts i l'aparcament són gratuïts

► L'organització del festival repeteix enguany la gratuïtat tant de l'entrada als quatre concerts com de l'aparcament. Les barreres estaran alçades a l'hora d'entrar, i també quan s'acabin les actuacions ja entrada la nit.

Joan – i el txec Michal Novenko en les dues primeres convocatòries previstes.

La dimensió coral d'un concert d'orgue s'expressarà a l'agost amb l'esmentada intervenció de Miquel González –organista a la Parròquia Major de Santa Anna de Barcelona i a l'església de Santa Maria de Badalona– i del cor Barcelona Ars Nova, que dirigeix Mireia Barrera. Una vetllada amb Bach com a protagonista que té al darrere una història d'èxit.

«Barcelona és l'única gran capital europea on un diumenge qualsevol no es pot escoltar música litúrgica de qualitat en el transcurs de la celebració de la litúrgia», va apuntar Piqué. Fa cinc anys, un grup d'intel·lectuals va muntar a la capital catalana una

ARXIU/MIREIA ARSO

El pare Jordi-Agustí Piqué és el director del certamen montserratí

El cor Barcelona Ars Nova portarà el projecte de les Misses Polifòniques a l'abadia i farà cantates de Bach

temporada d'audicions de Misses Polifòniques interpretades en esglésies, i es va crear el cor Barcelona Ars Nova per donar-li contingut. Una formació d'alta categoria integrada per solistes vocals que col·laboren de forma habitual en l'elit continental dels cors de cambra. «M'explicaven les monges de Pedralbes que, si en una missa normal, hi va una desena de persones, quan actua

l'Ars Nova superen els quatre-cents assistents», va afegir Piqué.

La darrera proposta del certamen, ja al mes de setembre, tindrà el sabor del risc i l'experimentació. Els germans anglesos Scott, Tom i Jonathan, uniran l'orgue i el piano, dos instruments que «en principi no es fonen, perquè un és de vent i l'altre de corda percutida. Abans, ja havia escoltat intents en aquest sentit, però no reeixien, fins que fa quatre anys, a Viena, vaig escoltar-los a ells i vaig pensar que ho havien trobat perquè es dediquen a recrear les obres que toquen», va comentar el director del festival: «els Scott lle orgenitzen i reorquestren les peces,

TV I RÀDIO

Retransmissions en directe a través dels mitjans

► Els concerts s'emetraran per Montserrat Ràdio i Montserrat TV. Els del 16 de juliol i 13 d'agost també els oferirà en directe la Xarxa de Comunicació Local, i Catalunya Música n'enregistrará alguns per oferir-los posteriorment.

i aleshores no hi ha límits».

Fa dos anys, el certamen abacial va acollir un concert amb el grup de gospel Messengers amb la voluntat d'ampliar horitzons. La proposta dels britànics incideix en aquesta mateixa línia.

Un nou màster universitari

Jordi-Agustí Piqué també va anunciar ahir que el curs vinent es posarà en marxa un màster en Patrimoni Musical Litúrgic, organitzat conjuntament per la Universitat de Barcelona i l'Ateneu Universitari Sant Pacià. El projecte respon a la necessitat de formar gestors per a arxius musicals, esglésies i altres institucions que tenen orgue, responsable de màrqueting turístic, organitzadors de festivals i altres ocupacions.

UN PÒQUER DE PROPOSTES PER A L'ESTIU

FOTOGRAFIA PROMOCIONAL

Loreto Aramendi

► **Dissabte, 24 de juny. 21 h.** L'organista titular de l'orgue Cavaillé-Coll (1863) de la basílica de Santa Maria del Coro de Sant Sebastià oferirà un concert basat en la música romàntica, obres de Bach i composicions contemporànies, com l'*Estudi per a orgue: coulée* de Georg Ligeti.

FOTOGRAFIA PROMOCIONAL

Michal Novenko

► **Dissabte, 15 de juliol. 21 h.** El potencial de l'orgue Blancafort s'exhibirà en l'actuació de Michal Novenko, professor al Conservatori Superior de Praga. No hi faltarà Bach ni *Cinc versos de mig registre* que el pare Miquel López (1669-1723) va escriure per a Montserrat durant el barroc.

FOTOGRAFIA PROMOCIONAL

Ars Nova / Miquel González

► **Dissabte, 12 d'agost. 21 h.** El cor Barcelona Ars Nova, creat el 2012 per al projecte de les Misses Polifòniques, i que dirigeix Mireia Barrera, i l'organista Miquel González interpretaran dues cantates de Bach, la *Cantata per a la Festa de la Visitació* i la *Cantata Et donem gràcies, Déu*.

FOTOGRAFIA PROMOCIONAL

Tom i Jonathan Scott

► **Dissabte, 9 de setembre. 21 h.** Els dos germans de Manchester aproparan al públic una experiència gens habitual: la unió d'un orgue i un piano per recrear temes com l'obertura de *La flauta màgica*, de Mozart, i la *Rapsòdia hongaresa*, de Liszt, entre altres peces del seu repertori.

La pianista Alba Ventura clausura esta tarde el V Ciclo de Música de Cámara

El programa cultural comenzó en octubre y ha incluido una docena de conciertos, a los que han asistido 4.400 personas

REDACCIÓN / WORD

SALAMANCA. La pianista Alba Ventura pone hoy el broche final al V Ciclo de Música de Cámara y Solistas organizado por la Fundación Salamanca Ciudad de Cultura y Saberes. Ofrecerá un concierto a las 20:00 horas en el Teatro Liceo e interpretará obras Beethoven, Liszt, Chopin, Debussy, Scriabin y Rautavaara. Las entradas para este concierto tienen un precio de 12, 16, 18 y 20 euros y están a la venta en la taquilla del Liceo y en la web 'www.ciudaddecultura.org'.

El V Ciclo de Música de Cámara y Solistas comenzó el pasado 4 de octubre y ha incluido doce conciertos, a los que han asistido más de 4.400 personas.

Nacida en Barcelona, Alba Ventu-

ra debutó como solista a los trece años, junto a la Orquesta de Cadaqués y N. Marriner, en San Sebastián y en el Auditorio Nacional de Música. Desde entonces, su carrera como solista no ha parado de crecer.

En la temporada 2013-2014, se presentó con gran éxito en China y en Estados Unidos, donde fue invitada por la Sociedad Chopin de Connecticut y, además de conciertos, impartió una Master Class en la Hartt School. De sus últimas temporadas cabe destacar también recitales en el Reino Unido, Auditorio Nacional de Música, Palau de la Música Catalana, Auditori de Barcelona y Festival de Granada, así como conciertos con orquestas como los London Mozart Players, o las sinfónicas de Barcelona, del Gran Teatre del Liceu, o de Castilla y León. Alba ganó las audiciones internacionales del Young Concert Artist Trust (YCAT), y en la temporada 2009-2010 fue seleccionada por el programa Rising Stars.

lba Ventura es, además, profesora titular en el Conservatorio Superior de Música del Liceo.

Concierto a las 20:00 horas del Coro Juvenil Ciudad de Salamanca

El Coro Juvenil Ciudad de Salamanca, formado por 15 voces de entre 14 y 21 años y dirigido por Antonio Santos, ofrecerá hoy un concierto en el Auditorio de San Blas. El programa de este concierto está dedicado a la música vocal americana: espirituales,

piezas de "Barber Shop" y boleros. Contarán con la participación del pianista Alejandro Céspedes Martín. Esta actuación está programada a las 20:00 horas y la entrada es libre hasta completar el aforo.

El Coro nace en septiembre de 2014 en el seno de la Fundación Salamanca Ciudad de Cultura y Saberes y se establece como una escuela de formación vocal y musical adaptada a los distintos grupos de edad.

CORREO ELECTRÓNICO actual.diariodemallorca@epi.es

MÚSICA El pianista Roberto Bravo actuará el 30 de mayo en el Centre Cultural Sa Nostra

El concierto es a beneficio de las niñas del colegio La Ilum del coneixement ► **33**

► El músico tocará en un concierto a beneficio de las niñas de la escuela La llum del coneixement de Tilloli, en India

ANDREU VIDAL PALMA

■ La Associació d'Amics de Tilloli ha organizado, para el próximo 30 de mayo a las 20 horas, un concierto solidario a beneficio de la escuela La llum del coneixement de la India. El evento correrá a cargo del pianista Roberto Bravo y tendrá lugar en el Auditorium del Centre de Cultural Sa Nostra.

Nacido en 1943 en Santiago de Chile, Roberto Bravo es un reco-

nocido pianista. Según la crítica, es uno de los talentos musicales más importantes de América Latina. Comenzó sus estudios en el Conservatorio Nacional de Santiago con Rudolf Lehmann, para más tarde trasladarse a Nueva York. Con el tiempo estudió en el Conservatorio de Varsovia y posteriormente en el Conservatorio Tchaikovsky de Moscú finalmente se perfeccionó en Londres con la maestra Maria Curcio.

Ha sido galardonado en concursos de piano en multitud de ocasiones, en un principio en Chile y más tarde en el resto del mundo, concursando especialmente en Estados Unidos y Europa.

El pianista chileno Roberto Bravo en un concierto.

A lo largo de su carrera, Bravo ha tocado en algunos de los escenarios más importantes del mundo. El Carnegie Hall de Nueva York, el Place des Arts de Montreal, el Salle Gaveau de París, el Schauspielhaus de Berlín, el Kennedy Center de Washington o el Palau de la Música de Barcelona, entre otros. Además, ha actuado con grandes agrupaciones como la Orquesta Sinfónica de Berlín, la Royal Philharmonic Orchestra of London o la Symphonic Orchestra de Melbourne. En 2003 fundó y fue el primer Director del Conservatorio de Música de la Universidad Mayor en Santiago de Chile, cargo que desempeñó hasta 2008.

La seca,
la meca i...RAMON M.
LLORENS

Melodies a la carta

Sovint els arbres no ens deixen veure el bosc. Els mitjans ens bolquen la informació a sobre sense aturador –tan interessada i manipulada com faci falta–. El menú és prou conegut: l'enèsima *trifulga*

de Trump, saltejada amb la campanya per les primàries del PSOE; o el serial de la *mare superiora* de la família Trapp, amanit amb l'enèsim expedient que l'Audiència Nacional obre a Catalunya, ara per la compra d'urnes –un delictes esgarifós–. Acompanyat per la plasmàtica declaració teleabusiva de Rajoy prevista per al 28 de juliol i de postres la vergonya de les cues pel control de passaports a l'aeroport del Prat –cues que no es produeixen a cap altre aeroport de la pe-

nínsula–. Una música que a força de repetir-se es fa *cansina*. I aquí rau el parany. Si parem una mica d'atenció podem veure com el govern del PP –paradigma de la corrupció presumpta– no ha tingut problemes malgrat estar en minoria a tirar endavant els pressupostos generals de l'Estat amb els vots dels nacionalistes bascos del PNB, pagats a preu d'or. O com ha aconseguit aprovar la reforma de l'estiba, gràcies a l'abstenció del PdCAT. Paral·lelament, hem sabut que el

fiscal del *cas Palau* ha rebaixat la petició de pena de Millet i Montull, de 27 anys i mig a 14 i 9 mesos, i de 27 anys i mig a 10 i 10 mesos, respectivament. Sorpresa! Més aviat no. L'interès general públic, com la ideologia, ni molesta ni impedeix que els partits vagin a la seva. Entre partits no hi ha corpus legal que valgui. Avui per mi, demà per tu! No és res personal, només són negocis... vull dir política. Els sona la melodia? Doncs el millor està per arribar.

«Ens devem al llegat de Compay Segundo»

SALVADOR REPILADO Contrabaixista. Actua aquesta nit a Barts

JORDI BIANCIOTTO
BARCELONA

Máximo Francisco Repilado, Compay Segundo, ens va deixar el 2003, però el grup que el va acompanyar segueix endavant amb el seu fill, el contrabaixista Salvador Repilado, al capdavant. La formació, el Grupo Compay Segundo, compleix 60 anys, aniversari que se solapa amb el 110è del naixement de Compay, xifres rodones que emmarquen el concert d'avui a Barts (21.00 hores).

—Vostè va tocar a Barcelona amb el seu pare, en concerts com el del Palau de la Música, el 2001.

—És clar, ho recordo bé. Vaig ser sempre el seu contrabaixista, vaig participar amb ell a Buena Vista Social Club i en els seus discos. Encara guardo el repertori de les cançons que tocava amb ell, i a Barts farem un concert de recordança, amb *La negra Tomasa*, *Chan chan*, *Macusa*...

—El grup es va crear el 1957, quan vostè tenia 10 anys.

—Sí, és una agrupació que sempre s'ha anat renovant amb músics més joves. Mirem de transmetre aquella música tradicional cubana a les noves generacions.

—¿Recorda el Compay de Los Compadres?

—És clar, el senti per la ràdio, de petit. El meu pare va fundar el duo, i abans va tocar el clarinet en el Conjunto de Miguel Matamoros, el creador de *Lágrimas negras*, molt amic seu. Amb el Grupo va viatjar a Mèxic el 1936, una gira que majoritàriament van fer amb Benny Moré com a cantant.

—Vostès venien de l'orient cubà, de Santiago.

—Compay era clarinet de la banda municipal de Santiago de Cuba, que el 1920 o 1921 es va desplaçar a l'Havana per tocar en desfilades i commemoracions. Compay es va quedar allà a fer una música més urbana, i jo vaig créixer més a l'Havana. Allà Compay va conèixer Níco Saquito, l'autor de *Maria Cristina me quiere go vernar*. Tot això és història.

—El seu pare va ser famós ja llavors, tot i que anys després, Buena Vista (1997) el va convertir en astre global.

—Ell creia molt en el que anomenava les flors de la vida. Molt sovint, l'home, la dona, es dediquen a unes activitats i no arriben a fer el que realment els agrada, aquelles flors de la vida. Ell deia que gairebé al final li van arribar les flors amb Buena Vista.

—¿Toquen aquella guitarra que ell mateix va crear?

—Sí, l'harmònic. El toca un músic de

«El meu pare deia que gairebé al final de la vida li van arribar les flors amb 'Buena Vista Social Club'»

prestigi a Cuba, Félix Martínez. Compay en sabia molt de música i d'harmonia, i va crear aquella guitarra de set cordes, que hem dut a la gira.

—¿Compay és actualment una figura reconeguda a Cuba?

—I tant, el seu nom l'han pres per a una guaiabera, i per a una caps de puros, i per a una guitarra per a estudiants... Fins ara no han posat cap canó amb el seu nom: Compay sempre deia que preferia un acord de la seva guitarra que una canonada.

—Deu recordar quan va aparèixer a l'illa Ry Cooder.

—El vaig tenir a casa dinant; volia conèixer els mercats i el vaig portar a un. Els primers assajos de Buena Vista es van fer a casa meua, la de Compay.

—¿Va recelar d'ell al principi?

—No, era algú del gremi, havia tocat amb els Stones, coneixia els músics, i va anar a casa de cadascun, a visitar-los, a veure com estaven, i a dinar-hi, a socialitzar-s'hi. Deia que els músics per poder tocar junts i en harmonia s'havien de conèixer en profunditat. Es va crear un corrent de simpatia. Quan van començar els primers assajos es va fer la màgia.

—Amb la distància, ¿què representa Compay?

—Una cosa important per a Cuba, fundacional en la música tradicional, i nosaltres ens devem al seu llegat.

—El 2014 el Grupo va gravar un disc, Compay son con pasión. ¿N'hi haurà més?

—Sí, tenim el projecte de fer-ne un altre. A veure si ho podem aconseguir. A Barcelona farem una o dues cançons noves. ≡

24a EDICIÓ

Rocío Molina obre 10 dies d'art 'jondo'

► **El festival Ciutat Flamenco comença aquest cap de setmana al Mercat**

MARTA CERVERA
BARCELONA

El flamenc no té fronteres i ho tornarà a demostrar a partir d'aquest cap de setmana el Festival Ciutat Flamenco de Barcelona, una mostra que en la 24a edició amplia la durada a 10 dies i estén l'oferta a diferents auditoris i sales de la ciutat. Els últims anys, després de deixar la seu del CCCB, Ciutat Flamenco es va concentrar al Mercat de les Flors, que aquest any només acull les activitats del primer cap de setmana, amb l'actuació de la *bailaora* més potent de la seva generació, Rocío Molina, Premio Nacional 2010.

Molina presentarà a Barcelona, avui i demà, la seva última proposta, *Caída del cielo*, una obra que va estrenar al teatre Chaillot de París i amb què va impactar al Temporada Alta aquesta tardor; l'espectacle proposa un viatge dels tons més excelsos als més terrenals a través dels contrastos entre la força i la fragilitat, la foscor i la llum. La coreògrafa i ballarina utilitza el seu profund coneixement de la tradició per deconstruir-la i adaptar-la al seu llenguatge i aconsegueix imatges de gran plasticitat, carregades de poesia i sentit de l'humor.

El Mercat acollirà també al Hall diverses actuacions gratuïtes de noves promeses i, a la Sala Pina Bausch, *Es la hora*, un espectacle de Hansel Cereza inspirat en el món taurí i interpretat per Nacho Blanco i Eli

Ayala, amb la col·laboració del mosso d'espases Miguel Valenzuela.

El Taller de Músics, impulsor de la mostra, ha teixit aquest any aliances amb diferents sales de la ciutat per expandir la presència del flamenc durant el festival. Entre les actuacions previstes destaquen la *cantaora* Antonia Contreras i el *to-caor* Juan Ramón Caro al Centre Artesà Tradicionàrius, el dijous 25, en una vetllada en què participarà també el valencià Josep Aparicio Apa, que ha investigat els llaços entre el flamenc i la música tradicional de la seva terra.

UN MAG DE LA GUITARRA // A la sala Oriol Martorell de l'Auditori, el guitarrista sevillà Dani de Morón (divendres 26) demostrarà per què Paco de Lucía va recórrer a ell com a segona guitarra en la gira de *Cositas buenas*. Igualment interessants es presenten les actuacions del percussionista Pepe Motos al Centre Cívic del Besòs (dia 24) i de Pedro Burruézo a la Biblioteca de Catalunya amb *Auto Su-fi Ciència* (dia 27), un espectacle que explora els llaços entre el flamenc i el sufisme.

La mostra oferirà a més diferents propostes divulgatives dirigides a tota mena de públic interessat a descobrir el flamenc. Destaquen la conferència *Los palos de la A a la Z* (Palau de la Música, dia 27) i *Flamenkart*, una proposta destinada a acostar el flamenc als més petits (Palau, dia 28). ≡

Jordi Basté

EL DIETARI D'EL MÓN

Setmana 37: Manel Navarro, 36 hores després del festival d'Eurovisió, vol parlar amb RAC1; Rocío Martínez-Sempere se sincera; sentim una increïble veu de només 22 anys, i recordem els 25 anys de la final de Wembley.

DILLUNS

Manel Navarro

Li envio un missatge dissabte a la matinada en què el felicito pel tuit genial que ha fet després del gall més famós de la història d'Eurovisió ("s'ha colat un convidat no desitjat", amb la imatge d'un gall corrent). Al festival els galls són animals comuns, però el d'en Manel crea una detonació enorme a Espanya. Aquest matí a les nou truquem a en Manel. S'acaba de llevar. Se'l veu tocat però, alhora, convençut que sabrà girar musicalment la història. Al país de la desmesura en Manel ha estat el rei. Recomano a la gent que escolti *Brand new day*, una cançó formidable de Manel Navarro, molt millor que la presentada al festival. Em diu que té un concert el dia 3 a Bikini. La sala estarà a reventar.

DIMARTS

Rocío Martínez-Sempere

Si podeu aneu al web de RAC1 i escolteu la conversa entre Rocío Martínez-Sempere, exdiputada al Parlament del PSC, i el professor Jordi Graupera. Alejandro López Fonta i Antonio Baños escolten atentament el diàleg entre NY (Graupera) i Madrid (Rocío). Ella parla de com va ser la seva experiència política des de l'interior del socialisme. "No vull expressar el meu vot a les primàries del PSOE. Vinc de rebre moltes hosties i m'he agafat un temps de relax. Quan era al PSC vaig anar a totes les batalles i un símptoma d'intel·ligència és saber escollir l'adequada. No ho vaig fer". Brillant. Graupera li diu: "El que és exemplar és el que dius". Vaig a la publicitat. Abans li demano a la Rocío que es vesteixi. Tots riuen. El seu nu polític ha estat memorable.

DIMECRES

Marta Pascal

Arriba com un arc de Sant Martí. Tot ella és color. Una llibreta vermella i un bolígraf groc que escriu amb tinta verda. Texans foscos, brusa blanca. Parla amb to amable, però té una mala llet quan vol... Tens l'estranya percepció que no pot fer el que li vindria de gust al PDECat, malgrat ser-ne la coordinadora general. Pascal ha de torejar alguns toros amb pinta de Miuras però, suposo que fins i tot per tacticisme, no els pot descabellar. Interpreto que ella pensa: "Si és un partit nou, ha de ser-ho i no només semblar-ho". Se'n va corrents al Parlament, on ha de decidir si dona suport a la voluntat general d'acusar CDC en el cas Palau. Juraria que ella vol votar que sí però que la vella guàrdia l'empeny al no. Guanya la x a la travessa.

DIJOUS

Marina Tuset

Té 22 anys i ha deixat en antena una de les millors veus que han passat en l'última dècada pels matins de RAC1. És de Sant Vicenç dels Horts i estudia a la prestigiosa Berklee College of Music de Boston. S'ha posat davant del micro i al piano i ha començat a cantar i ha sonat una veu que a Guille Milkyway, a Jordi Beltran i als presents ens ha recordat Minnie Ripperton, Kate Bush i Macy Grey. Ha aparegut pell de gallina per tot arreu. Acaba de cantar, l'ovacionem, somriu tendrament i se'n va. Tota sola, tal com ha arribat. Sense encarregat de discogràfica, sense cap de premsa, sense ningú de la família. Tota sola. "No sé si torno a Sant Vicenç. Ara quan surti ho decidiré". I en Guille sentència: "Quina noia tan especial". Doncs sí.

DIVENDRES

Montse Girona

El barcelonisme celebra els 25 anys de la primera Champions. Rebem missatges de gent que diu si no ens hem passat. Resposta: no. Fins i tot m'ha semblat escàs per a la magnitud del significat. Exemple: a una de les productores d'*El món a RAC1*, Montse Girona, li va tocar una entrada per anar a Wembley amb el diari *Sport*. Tenia 15 anys. Se'n va anar a la comissaria de Premià de Mar amb els seus pares perquè li firmessin el permís per anar-hi, sent menor d'edat, sola en un autocar a Londres. I així ho va fer. A la tornada van tenir un accident sense conseqüències. Però no van poder arribar a la celebració del títol. Per cert: ara deixaria viatjar una filla amb 15 anys sola en autocar a veure una final sense mòbils? La Montse respon: "A la meua filla ni amb 17 anys"

HISTÒRIA

Una investigació destapa la Barcelona que va estimar els nazis

Després de quatre anys de recerca, es publiquen proves gràfiques de l'empremta hitleriana a la ciutat

SÍLVIA MARIMON
BARCELONA

El 3 de maig del 1945 el consolat alemany a Barcelona va celebrar una cerimònia perquè la ciutadania pogués dir adeu a Hitler, que vençut i desesperat s'havia suïcidat el 30 d'abril al búnquer de Berlín. Segons la premsa, més de 12.000 persones van deixar el seu testimoni als llibres de condol. Van voler acomiadar-se'n el governador civil, l'alcalde accidental, el cap de la Guàrdia Urbana i de la policia... I, el més inquietant, "públic de totes les classes socials": "Pudimos ver largas colas, integradas por personas de todas condiciones que, con el dolor impreso en su rostro, iban a manifestar su hondo sentimiento", informava *Solidaridad Nacional*. Va ser el colofó final d'una llarga relació entre l'Alemanya nazi i la Barcelona franquista que havia començat el 1939. "Hi va haver una gran complicitat entre les autoritats locals i el règim alemany, però

fins ara no hi havia la voluntat institucional perquè això s'esbombés", assegura la historiadora Mireia Capdevila, que firma, amb el també historiador Francesc Vilanova, *Nazis a Barcelona. L'esplendor feixista de postguerra* (1939-1945) (L'Avenç, Ajuntament de Barcelona i Fundació Pi i Sunyer). Capdevila, de fet, no ha trobat el llibre de condol que suposadament van firmar milers de barcelonins: "Va desaparèixer i, com a mínim, pel que sabem, no és en els fons documentals públics".

Potser no sabrem mai qui va plorar la mort de Hitler, però la presència nazi a Barcelona ha deixat un important rastre gràfic. Després de més de quatre anys rastrejant els arxius, els dos historiadors han trobat prop d'un miler d'imatges, i en mostren unes 300 a *Nazis a Barcelona*. "Al llibre demostrarem que la complicitat amb els nazis no només es burocràtica i diplomàtica, sinó que també s'hi va abocar part de la societat civil -diu Capdevila-. Hi havia

Mutació
"Es volia netejar el passat roig i entrar en el nou joc polític", diu Capdevila

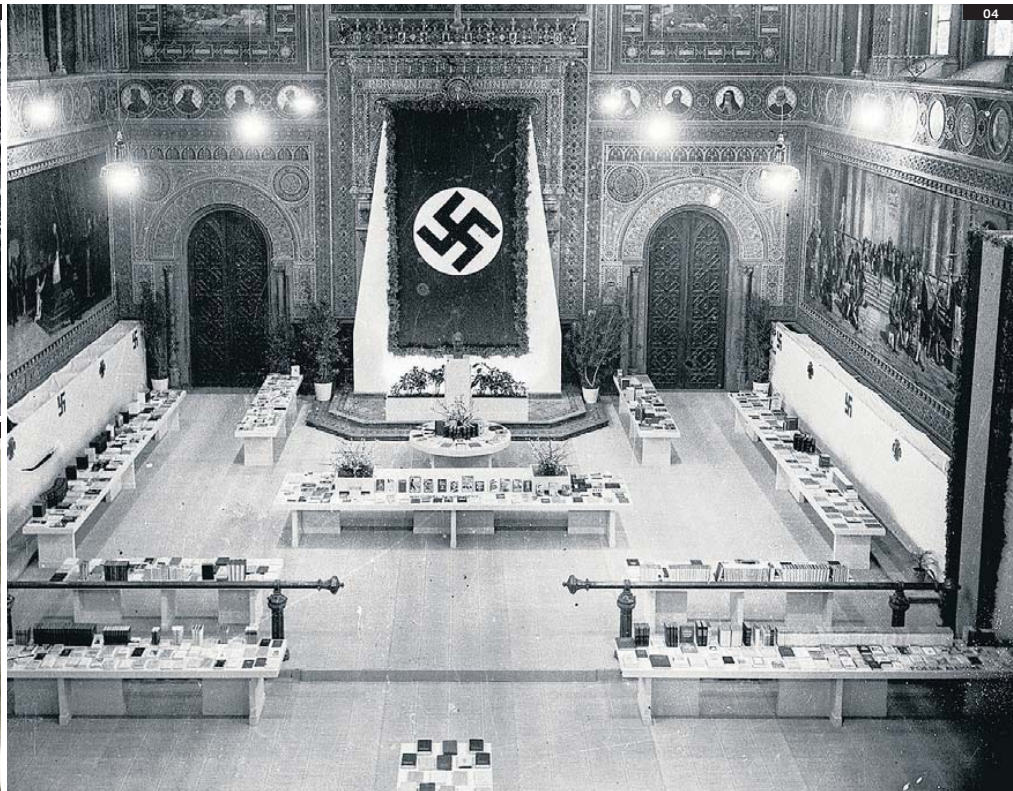
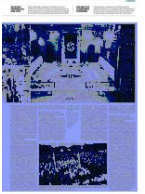
la voluntat de netejar el passat roig per entrar en el joc d'una nova escenografia política". Com descrivia la premsa de l'època, "hay que expiar los pecados de la Barcelona roja".

Engalonin els balcons!

El consistori volia que es donés una calorosa rebuda a Himmler
Un dels moments de més clímax de la presència nazi a Barcelona va ser la visita del cap de les SS, Heinrich Himmler, l'octubre del 1940. L'Ajuntament no va saber que el jerarca nazi començaria la capital catalana fins a cinc o sis dies abans, però s'hi va abocar de ple. "Es va engegar tot un engranatge municipal per mentalitzar i conscienciar la població perquè rebés Himmler amb els braços oberts -assegura Capdevila-. Es van publicar bans d'alcaldia en què s'insistia en l'agraïment al suport militar i econòmic de l'Alemanya nazi durant la Guerra Civil i s'explicitava la simpatia franquista per les gestes nazis en la nova guer-

ra europea. Es va demanar que els ciutadans engalnessin els balcons i que sortissin al carrer, i es donava permís als funcionaris perquè fessin festa". Himmler, que, segons es va dir i repetir en les dècades següents, volia saber si el Sant Grial era amagat a la muntanya de Montserrat, també va visitar el monestir, on el va rebre el pare Andreu Ripol. Els autors del llibre han parlat amb els seus nebots, que expliquen que l'oncle no tenia gaire bon record de la visita i que va descriure el jerarca nazi com un home "arrogant, antipàtic i altiu" i amb pretensions pseudointel·lectuals. Malgrat les penúries econòmiques, el consistori barceloní no va escatimar diners: va destinar 14.367 pessetes als sopars i dinars de gala.

Esvàstiques a Barcelona
Hitler exhibit a la Universitat de Barcelona i al Parlament
"Hi va haver una ocupació física de la ciutat, com es pot veure a la cartogra-

01. Concert del Grup Artístic de les Joventuts Hitlerianes al Palau de la Música el 10 de novembre del 1943. PÉREZ DE ROZAS / AFB

02. Visita del comte Ciano a Barcelona al seu pas per la Rambla. BRANGULÍ / ANC

03. Sortida dels voluntaris de la Divisió Azul el 5 de juliol del 1941 a l'Estació de França. PÉREZ DE ROZAS / AFB

04. Paranímf de la Universitat de Barcelona durant l'Exposició del Llibre Alemany. COL·LECCIÓ MERLETTI / IEFC

fia, perquè les seues de poder nazis eren al cor de Barcelona", diu Capdevila. A prop de la plaça Catalunya hi havia el Banc Alemany Transatlàntic, el Consolat Alemany, l'Associació Cultural Amigos de Alemania, la Cambra de Comerç Alemana, la Casa Alemana de Barcelona... I no gaire lluny, a l'Eixample, hi havia el Mercat d'Artesania Alemana, l'Institut Alemany de Cultura, el Col·legi Alemany... "Tot allò que venia d'Alemanya, joves, llibres, conferències, exposicions, exhibicions esportives o dirigents, era digne de ser admirat per la Barcelona franquista", diu la historiadora.

L'Exposició del Llibre Alemany es va fer a la Universitat de Barcelona, i les fotografies mostren les esvàstiques onejant a la façana de l'edifici i al paranímf, on també hi havia, fent-se mútua companyia, els bustos de Franco i Hitler. "Alemanya va donar 3.000 llibres per a la mostra i després els va regalar a les autoritats franquistes. Possiblement, l'exemplar de l'edició del 1940 de *Mein Kampf* que es conserva a la Biblioteca de Catalunya va ser l'exhibit a l'exposició i prové de la donació", diu Capdevila.

Per a l'Exposició d'Arquitectura Moderna Alemana, l'Ajuntament va cedir gratuïtament l'edifici del Museu d'Art Modern a la Ciutadella, l'actual edifici del Parlament, que també es va engalanar amb esvàstiques. En l'Exposició de Premsa Alemana, els nazis van voler donar una lliçó de com utilitzar els mitjans. "Volien adoctrinar la

premsa local explicant-los l'eficàcia del seu model", assegura Capdevila.

Festes nazis als teatres El Palau de la Música va celebrar l'aniversari de Hitler

El Teatre Tívoli, el Coliseum, el Cinema Victoria i el Palau de la Música van ser l'escenari de les grans festes alemanyes, com l'aniversari de Hitler a l'abril, el Dia de Gràcies a Déu per la Collita a l'octubre o la Presa del Poder al gener. Tots eren espais amb gran aforament per acollir la colònia alemanya i el franquisme local. L'escenari modernista del Palau de la Música es guarnia per a cada esdeveni-

Desagradable
El pare Andreu Ripol va descriure Himmler com a "arrogant, antipàtic i altiu"

ment amb esvàstiques i retrats gegants de Hitler, i la platea aplaudia els actes amb el braç alçat. Els alemanys aprofitaven les festes per repassar davant el públic les seves gestes bèl·liques. Una de les festes amb més èxit va ser la celebració dels 52 anys de Hitler, l'abril del 1941. La Banda Municipal dirigida per Ramon Bonell va interpretar l'obertura de *Leonora*, de Beethoven, i l'obertura d'*Els mestres cantaires de Nuremberg*, de Wagner, davant les jerarquies de la FET y de la JONS i les autoritats franquistes. La commemoració del desè aniversari dels nazis al poder, el 31 de gener del 1943, va ser també

molt potent. "Guanyarem perquè Adolf Hitler ens guia", es va dir al públic mentre aquest entonava el "*Seig heil*" a Hitler i els himnes nacionals.

Refugi i presó de nazis Dels balnearis catalans al camp de Miranda de Ebro

L'Espanya franquista va començar a acollir els seus aliats italians a partir de la tardor del 1943, caigut el feixisme, i els va allotjar en balnearis (Prats, Soler i Vichy Catalán) i en dues fondes de Caldes de Malavella. Però la situació era insostenible perquè els hotelers volien aprofitar la temporada de banys termals i els militars espanyols volien tenir disponibles les instal·lacions per si hi havia problemes a la frontera. Quan a finals d'agost del 1944 es va alliberar França, centenars de militars alemanys que eren al control de la frontera van buscar refugi a Espanya. El ministre d'Afers Exteriors, però, va considerar que els duaners alemanys havien abandonat de manera voluntària el seu lloc i els va considerar desertors. El seu destí va ser el camp de concentració de Miranda de Ebro. En els últims mesos de la Segona Guerra Mundial, la relació entre l'Alemanya nazi i l'Espanya franquista es va tornar més discreta i poc visible, i les demostracions d'amistat i identificació ideològica i política van anar desapareixent de la premsa i l'espai públic. La primavera del 1945 els temps ja havien canviat massa per fer tan evident la complicitat entre nazis i franquistes. —

La celebració del desè aniversari de l'arribada dels nazis al poder al 31 de gener del 1943 al Teatre Tívoli de Barcelona. COL·LECCIÓ MERLETTI / IEFC

Que les exageracions retòriques no ens emboirin la percepció de la realitat. S'ha repetit fins a la sacietat que la majoria independentista formada per Junts pel Sí i la CUP modifica el reglament del Parlament de Catalunya per poder aprovar les lleis de desconexió «sense debat parlamentari». És una exageració. El correcte seria explicar que la reforma ha de permetre aprovar les lleis «sense el tràmit del debat en comissió», un tràmit que comporta un cert debat però amb poca transcendència a l'opinió pública. En allò que es fixen els mitjans i (alguns) ciutadans és en el debat que es desenvolupa en el ple de la cambra, i aquest continuarà existint després de la qüestionada reforma. Hi haurà debat encara que les lleis de desconexió arri-

ARRÒS AMB PROCÉS I MUSCLOS

Xavier Domènech

PERIODISTA

bin al ple sense passar per comissió, i s'hi reproduiran els arguments que els dies i setmanes anteriors hauran inundat tots els espais socials de discussió política, des

de les tertúlies radiofòniques fins als cara a cara televisius, passant per les tribunes als diaris i els dinars de cunyats, entranyables diumenges d'arròs amb procés.

Hi haurà debat encara que la llei se substanciï en tràmit de «lectura única», que és un tràmit accelerat que fins ara no més podia adoptar-se a iniciativa del govern, i ara ho podrà ser dels grups parlamentaris. Però perquè es faci d'aquesta manera, el mateix ple ho haurà d'aprovar, i per tant començarem la tramitació amb un debat sobre la forma de debat. Després s'entrarà en la llei pròpiament dita, a la qual es podran presentar esmenes a la totalitat.

La principal diferència amb una tramitació ordinària és que l'accelerada no facilita la introducció d'esmenes parcials. Qui

vulgui canviar-ne mitja coma ha de presentar una esmena a la totalitat amb el text alternatiu complet, que serà debatut al seu torn. Si totes les esmenes es refusen, encara queda el debat final abans de la votació.

Naturalment, un tràmit ordinari dona més joc. Hi ha un primer debat de totalitat, després el de comissió, i el debat final previ a la votació. Justament per això hi ha grups contraris que la llei de desconexió vagi per la via ràpida. Però aquests mateixos grups han estat d'acord a proposar, debatre i votar una resolució d'un dia per l'altre: la resolució que demana al Govern que faci el paper d'acusació contra Convergència en el cas del Palau de la Música. Una resolució amb més quantitat d'efectisme polític que d'efectivitat jurídica.

POLÍTICA ► Puigdemont viatja a Madrid
per defensar el referèndum → P. 22

¿L'últim 'Escolta Espanya'?

Puigdemont viatja avui a Madrid per defensar el referèndum

L'acte servirà de bàlsam davant les ferides internes del Govern català

FIDEL MASREAL / XABI BARRENA
BARCELONA

La pedagogia ha mort, visca la unilateralitat. Els tres tenors del Govern de Catalunya realitzaran avui el que volen que sigui l'últim *Escolta Espanya*, nom agafat del primer vers d'un poema de Joan Maragall (*Oda a Espanya*), amb el qual se simbolitza la voluntat catalana d'explicar-se més enllà de l'Ebre. Carles Puigdemont, Oriol Junqueras i Raül Romeva exposaran a l'Ajuntament de Madrid el seu propòsit d'aconseguir un referèndum pactat. Després d'aquest últim esforç i després de desdenyar l'oferta de Mariano Rajoy de debatre la consulta al Congrés, en pròxims dies el Govern

L'última trobada pública, amb motiu del Saló de l'Automòbil, entre el president del Govern espanyol i Puigdemont va respondre precisament a aquest pessimisme. La conversa de Rajoy va girar al voltant de temes trivials, com el repàs de la Lliga espanyola i italiana de futbol. Malgrat aquest pessimisme, Puigdemont es tornarà a mostrar disposat a ajornar fins i tot la data de la consulta i negociar tots els seus termes.

Puigdemont es mostra agraït a l'alcalde de Madrid, Manuela Carmena, per facilitar que es pugui celebrar la conferència en un saló de l'ajuntament. Un acte que ha generat tota mena de reaccions de colors ben diversos. Des del contraacte del PP de divendres passat al mateix recinte, als crits dels ultres que es concentraran a la porta convocats per la Falange.

PDECat i Esquerra
exhibiran unitat després d'haver aflorat de nou les discrepàncies arran de la corrupció

de Junts pel Sí formalitzarà la proposta de referèndum, els detalls del qual encara s'han de definir.

El referèndum com a bàlsam per a aquella mala unitat de ferro de l'Executiu català, sotmès a diferents pressions externes sobre els seus membres i que la setmana passada va viure un altre episodi amb el debat sobre quin paper ha d'adoptar el Govern pel que fa als 6,6 milions d'euros presumptament desviats des del Palau de la Música a les arques de CDC.

L'objectiu de la intervenció de Puigdemont és traçar un recorregut sobre com s'ha arribat fins al moment actual, mantenint un to propositiu i de mà estesa. El títol de la convocatòria, *Un referèndum per a Catalunya. Invitació a un acord democràtic*, subratlla la voluntat de seduir. Es tracta, admeten al Palau de la Generalitat, d'escarrapar les escasses possibilitats que existeixen d'assolir un acord.

CÒCTEL COHESIONADOR // La unitat que el Govern català no troba a Barcelona li serà donada a la capital d'Espanya. Una falta d'unitat que és doble, per una part entre el PDECat i ERC, però també entre sectors postconvergens. Per explicar l'embolic entre demòcrates i republicans cal atendre a les versions diferents. Per exemple, mentre fonts d'uns diuen que en l'última reunió de Govern hi va haver unanimitat sobre no presentar-se en la causa contra CDC per aquells 6,6 milions, altres fonts, republicanes, sostenen que no hi va haver acord perquè, senzillament, no es va parlar del tema.

Els consellers d'ERC, conscients de la seva minoria, directament no van treure el tema, justament, per evitar que els postconvergens guanyessin la successiva votació i poguessin dir allò del «Govern ha acordat...». Els republicans recorden que en l'assumpte de la corrupció han sigut molt clars. Com una font del partit va dir a aquest diari fa mesos, «nosaltres [ERC] no carregarem ni amb el 3% ni amb Jordi Pujol».

Sigui com sigui, Esquerra i el PDECat van votar de forma diferent

Puigdemont i el conseller Romeva, al Parlament Europeu, el gener passat.

al Parlament en la moció presentada per la CUP i que insta, al ser aprovada, el Govern català a personar-se en la causa contra l'antiga Convergència.

LA POSTCONVERGÈNCIA // En clau interna postconvergent, l'episodi ha generat tensió entre la jove direcció del PDECat i algun representant de la vella guàrdia de CDC. Segons fonts de la cúpula actual, l'abstenció finalment decidida és un pas endavant respecte a les resistències internes a avançar en qüestions relatives a la corrupció.

Segons fonts parlamentàries del PDECat, aquestes resistències són menys i haurien de tendir a desaparèixer. Però l'equip que lidera Marta Pascal prefereix anar amb compte en temes de corrupció per marcar distàncies amb el passat però sense irritar la militància més conservadora. Es tracta, afirmen, d'un procés que s'ha de fer «a poc a poc», de manera decidida, però sense mesures dràstiques que puguin fer trontollar la unitat interna.

Un treball fi de cirurgia que compta amb la pressió de l'esquerra política perquè el PDECat es desmarqui clarament de la presumpta corrupció vinculada a l'antiga Convergència. Amb tot, un representant parlamentari del PDECat és pessimista: «Aquesta batalla, la de la imatge respecte a la corrupció, la tenim perduda». Sigui com sigui, la cúpula postconvergent farà el possible per desmarcar-se del passat. ■

EFE / STEPHANIE LECOCO

22 Mayo, 2017

Francesc-Marc Álvaro

La dona del Cèsar

La setmana passada els diputats neoconvergentes dins de Junts pel Sí es van abstenir al Parlament quan es va votar una resolució que insta el Govern a acusar l'antiga Convergència en el judici del cas Palau. Això va ser una petita victòria de Marta Pascal, que va haver de convèncer algunes figures importants del seu partit que volien votar-hi en contra, com l'ex-president Artur Mas. No va ser una tasca gens fàcil ni gens còmoda per a la coordinadora general del PDECat. Ella té molt clar que -com diu la dita- la dona del Cèsar no en té prou de ser honrada, també ha de semblar-ho.

ció, un gest que alguns dels seus han hagut d'acceptar contràriament. Un gest que ha passat en evidència dues coses: que Pascal vol liderar de debò que no serà teledirigida per ningú.

Aquest episodi ens confirma que el congrés fundacional del PDECat no va resoldre l'assumpte fonamental en què es desenvolupa la seva organització que vulgui ser eficaç i que es pot resumir amb una sola pregunta: Q

El PDECat ha de ser el primer partit contra la corrupció; només així s'haureu guanyat

22 Mayo, 2017

Rovira considera un "fraud democràtic" que el Congrés es pronunciï sobre la consulta

El PDeCAT espera que la conferència actuï com a invitació al diàleg i d'antídote contra la intolerància

Barcelona
ACN

La secretària general d'ERC, Marta Rovira, va descartar ahir que el Congrés espanyol pugui expressar-se sobre el referèndum de Catalunya abans d'acordar-se amb el Govern espanyol, ja que "cap poble pot imposar el futur polític a un altre poble" perquè el dret d'autodeterminació és "irrenunciable" i "innat". En una entrevista al 3/24, Rovira va recordar que en el Congrés hi ha unes majories (PP, PSOE, C's) "molt diferents" de les que hi ha al Parlament català i, en conseqüència, seria un "fraud democràtic" que es pronunciés sobre aquesta qüestió.

Va recordar que aquestes majories "immobilistes" al Congrés i l'Estat espanyol "es carreguen" els intents que es fan des de Catalunya de "fer avançar" el país. En aquest sentit es va referir a la llei de pobresa energètica, dipòsits bancaris o igualtat efectiva entre gèneres. Rovira va recordar, a més, que des del 2012 s'ha portat

a debat al Congrés el referèndum "més de quinze vegades" sense resultat.

La secretària general d'ERC es va referir també a la relació del seu partit amb els Comuns i Podem, per una banda, i amb PDeCAT, per l'altra.

Sobre els primers, va dir que ERC dona suport a la moció de censura que impulsen contra el govern de Rajoy perquè "van en contra de la majoria immobiliària" i han de coincidir en "espais de trobada" per fer "un referèndum efectiu" a Catalunya.

Pel que fa al PDeCAT, va treure importància a les diferències de vot que han viscut tan al Parlament, entorn del cas Palau, com al Congrés, amb l'estiba, i va assegurar que no hi ha "esquerdes" entre les dues formacions pel que fa a l'objectiu del referèndum i que ERC és "lleial" amb l'acord de govern.

Per altra banda, la consellera de la Presidència i portaveu del Govern, Neus Munté, va apostar

FOTO: ACN / La secretària general d'ERC, en una imatge d'arxiu

ahir perquè la conferència d'avui a Madrid "actuï com una invitació al diàleg i al compromís democràtic". "També volem que serveixi com a antídote contra la intolerància que estan mostrant moltes persones", va continuar Munté. Segons la portaveu del Govern, l'acte *Un referèndum per a Ca-*

talunya. Invitació a un acord democràtic el que vol és "parlar del referèndum com a eina democràtica i d'aquest compromís a discutir i a debatre democràticament".

Segons Munté, la conferència del Govern s'empara "en el dret que té tothom d'expressar-se lliurement".

Pulso político sobre los autónomos

LA ESQUINA

Miguel Valverde

mvalverde@expansion.com
@MiguelValverde4

Los trabajadores autónomos son, actualmente, 3,2 millones. Un grupo social muy importante para el tejido productivo y, claro está, para el empleo. Por ello, también son muy relevantes para las ambiciones electorales de los partidos políticos. Los votantes no son sólo los trabajadores autónomos, sino también sus familias. Con mucha frecuencia todos los miembros del hogar están involucrados en el negocio que emprendió el cabeza de familia. Por todas estas razones, la Proposición de Ley de Reforma de los Autónomos, impulsada por Ciudadanos, está consiguiendo suscitar en el Congreso de los Diputados una amplia negociación entre varios partidos. Una circunstancia que brilla por su ausencia en la Cámara Baja. El hemiciclo ya ha reprobado a un ministro de Justicia, al Fiscal General del Estado y ha derrotado al Gobierno en varias propuestas parlamentarias.

En este contexto es en el que el Gobierno y Ciudadanos están intentando abrir a otros

grupos políticos la reforma de los autónomos. El PP y Ciudadanos suman 169 diputados, lejos de la mayoría absoluta, que está en 176. Por esta razón, están negociando con el PNV y con PDeCAT, la antigua Convergència. Las conversaciones con los nacionalistas vascos son lógicas, después de las concesiones que ha hecho el Gobierno a Iñigo Urkullu con la renovación del Concierto Económico, y el tren de alta velocidad a las tres capitales vascas. Pocas veces un partido con tan poca representación en el Congreso –cinco diputados– ha sacado tanto provecho del Gobierno central para una comunidad autónoma tan rica y tan pequeña como el País Vasco.

Claro que el Gobierno necesita apoyos, y el PNV tiene ahora una actitud pragmática. Está arrancando cosas importantes para los ciudadanos vascos –y el concierto es vital para ellos– aprovechando que el Gobierno es débil, desde el punto de vista parlamentario, como reconoce el propio presidente del Gobierno, Mariano

El Gobierno y Ciudadanos están negociando con los partidos nacionalistas catalanes y vascos medidas para los autónomos

Rajoy. Lo que, en principio, puede llamar la atención es que los independentistas catalanes del PDeCAT también hayan entrado en la negociación sobre la reforma de los autónomos. Es decir, teniendo en cuenta el desafío que han planteado al Gobierno central.

Sin embargo, el PDeCAT, y antes Convergència i Unió, han apoyado siempre a los autónomos. De hecho, CiU fue la primera formación política que descubrió un potente caladero de votos en este colectivo de empresarios y trabajadores. También es verdad que una cosa no quita a la otra. “Mientras estemos en el Congreso de los Diputados nos ocuparemos de los temas que nos interesan”, dice Carles Campuzano, portavoz de PDeCAT en el Congreso de los Diputados. Es decir, hasta que no llegue –si llega– la independencia de Cataluña.

También es verdad que, de manera sospechosa, en la última semana, el Gobierno y los independentistas catalanes han intercambiado favores: el viernes, 12 de mayo, los dos representantes del Ministerio de Cultura se ausentaron de la reunión del Consorcio del Palau de la Música, en la que se iba a decidir si la institución acusaba al PDeCAT, entonces Convergència Democràtica de Catalunya, de recibir 6,6 millones de euros en comisiones ilegales, pro-

cedentes del Palau. Estos días se juzga el expolio de 24 millones de euros, confesado por sus exdirectivos, Félix Millet y Jordi Montull, con presuntos desvíos de dinero a la antigua Convergència.

El favor del Gobierno al PDeCAT en el Palau coincide en el tiempo con el apoyo de los independentistas catalanes al Real Decreto de reforma de la estiba, por mucho que lo nieguen los nacionalistas.

Además, el PDeCAT entra en la negociación con el Ejecutivo a propósito de nuevos incentivos para impulsar la actividad y el empleo entre los trabajadores autónomos. Ciertamente son medidas muy importantes para este grupo social. Entre otras, ampliar de seis meses a un año la cotización de 50 euros mensuales para los nuevos emprendedores y quienes reemprenden la actividad. También que los autónomos puedan contratar con bonificaciones en las cotizaciones sociales a sus familiares. O también que no pierda las subvenciones en sus cotizaciones, el pequeño empresario que empiece a contratar asalariados. Todas las fuerzas políticas están echando un pulso para explicar a los autónomos lo que les están ayudando. Siempre deberían cumplir con su función: solucionar los problemas de los ciudadanos.

► divendres, 19 de maig de

> [Feu clic aquí per veure /escoltar l'alerta](#)

El martes se celebra una reunión del Consorcio del Palau de la Música en la que se votará la demanda de Ayuntamiento para que el Consorcio acuse a CDC en el "caso Palau".

El martes se celebra una reunión del Consorcio del Palau de la Música en la que se votará la demanda de Ayuntamiento para que el Consorcio acuse a CDC en el "caso Palau". El ministerio asistirá a la reunión. Decl. Iñigo Méndez de Vigo. Decl. catedrático Derecho Procesal; Marc Molins.

21 Mayo, 2017

Política

Anna Caula i Lluís Llach comparteixen despatx. Fotografiats dimecres a la tarda al Parlament, assenyalen la placa amb els seus noms ■ JOSEP LOSADA

Molt més que diputats

GRUP COHESIONAT Compartint despatx i molt ben avinguts, el músic de Verges i l'entrenadora de bàsquet destaquen la complicitat entre els independents de Junts pel Sí **DINÀMICA POLÍTICA** Lluís Llach subratlla la complexitat i la lentitud dels 'tempos' polítics, a un altre ritme del 'tempo' social, i Anna Caula considera que s'hi hauria de trobar un equilibri

Gemma Busquets
BARCELONA

Just abans de l'entrevista, dimecres a primera hora de la tarda, sona un timbre al passadís on hi ha els despatxos de Junts pel Sí. Anna Caula (Girona, 1971) i Lluís Llach (Verges, 1948) surten, junt amb altres diputats, d'una de les sales per anar corrents a l'hemicicle, disciplinats, per a la votació. "Ja venim!", diu somrient l'exentrenadora de bàsquet i actual diputada per Girona, era la número 2 a la llista de Junts pel Sí a la circumscripció en les eleccions del 27 de setembre del 2015; una llista que encapçalava Lluís Llach. Ja al despatx que comparteixen, el cantautor comenta, amb relació a la percepció que la ciutadania té, les ocupacions d'un diputat, i ho fa des de la visió d'un *outsider* però que des de fa un any i vuit mesos ocupa un escó al Parlament de Catalunya: "La feina important és molt més la invisible que la visible; en el ple no és on es treballa, sinó en les comissions, i són una feina, amb moltes hores

de reunions." "No és que no anem a fer el cafè", hi afegeix amb humor, "però quan veus els diputats que se'n van és perquè han de transaccionar les lleis, tornar a les reunions de les comissions; feina de formigueta." I conclou: "La flor és el ple."

Del primer dia al Parlament, Lluís Llach té el record d'una "desorientació total". Va trobar el camí i

"El camí que fem és tan important que la renúncia no ens pesa com a llosa", recorda Lluís Llach

així no va fer tard a la primera votació, la de constitució, gràcies a un quadre de Tàpies (es refereix a l'obra *7 de novembre*, al Saló dels Passos Perduts). "Una persona molt amable se'm va acostar i em va assenyalar el quadre de Tàpies i em va dir que era un punt bàsic per a l'orientació."

Del procés d'adaptació a la vida parlamentària, Anna Caula destaca precisament la ubicació a l'espai: "Et

diuen: «Quedem a Passos Perduts.» I penses: «Renoi, on hem d'anar!» Però també el llenguatge, l'argot que utilitzen els diputats i treballadors, "els que fa temps que hi són". Un vocabulari, però, que els novinguts ja han assimilat com a propi. De la mateixa manera que en el bàsquet s'usen expressions com ara *tirs lliures*, *temps mort* i *pressió sota la pista*, Anna Caula se sorprèn a si mateixa de com ha adaptat, amb molta facilitat, conceptes d'una terminologia que no li era tan afí com ara *esmenes* i *mocions*; termes que "al principi et requereixen un esforç mental".

Sense grinyols

Provinents de dos mons tan diferents com la música i l'esport, però que no són aliens a la situació política, la de construcció d'un nou país, els perfils de Lluís Llach i Anna Caula encaixen en aquesta reinvençió de l'escenari polític i de les noves maneres de fer política. En la seva condició d'independents, expliquen que són testimonis de la cohesió del grup Junts pel Sí. "Tot i els oracles que auguraven l'escissió, i malgrat

Anna Caula
És vicepresidenta de la mesa de la comissió d'Afers Institucionals i membre de les comissions de Salut, Igualtat de les Persones, de la Infància, la Cultura i d'Afers Socials i Famílies.

Lluís Llach
Presideix la mesa de la comissió d'Estudi del Procés Constituent.

que hi ha hagut dies com el d'avui [la conversa té lloc el 17 de maig, quan el cas Palau divideix la votació de JxSí], no ha grinyolat en absolut el fi, la meravellosa funció per la qual va ser creat", assegura Llach.

Sobre la llista, Anna Caula recorda que fa dos anys "era un moment excepcional" i per això "es van aglutinar perfils de gent molt diferents" respecte a altres legislatures. Per Anna Caula, aquest esperit renovador "s'ha contagi" en l'àmbit parlamentari: "Es percep molta il·lusió i energia. Es traspuen als passadissos perquè l'objectiu, que anhelem, és ambiciós." De la valoració que fa d'aquest més d'un any i mig al Parlament, Lluís Llach en remarca precisament la finalitat: "Com a independents tenim un objectiu molt clar: servir tan bé com puguem amb les nostres qualitats per un programa electoral que camina cap a la independència; des d'aquest punt de vista estem molt satisfets." I en aquest sentit recorda: "Estem on vam dir que seriem." Tenint en compte "els temps perduts, els tres mesos de discussions i la moció de

21 Mayo, 2017

confiança, s'acabaran complint els 18 mesos", explica. "Tornarem a ser-hi pel que hem vingut a fer", remata Anna Caula.

Un objectiu comú i potent

A Junts pel Sí hi ha diferents sensibilitats i hi ha moments en què es pot tenir més afinitat ideològica amb grups com la CUP, per exemple. "I tant", reconeix Llach, per argumentar-ho així: "El gran secret és que, sabent l'objectiu, cadascú renuncia a paràmetres ideològics concrets per permetre fer el camí junts. I el camí és tan important que la renúncia que fem no ens pesa com una llosa." Acostumada a gestionar grups i a les seves dinàmiques, a Anna Caula, li surt l'entrenadora quan recorda que l'objectiu comú cohesionava el grup. I la independència com a objectiu és "tan potent", és de "tal magnitud", que passa a davant d'altres diferències o matisos. En la pregunta de la data del referèndum, Lluís Llach s'enriola i amb cara de sorpres irònicament contesta: "No sabem res i no volem saber-ho; nosaltres, a creure i a preparar-ho perquè surti tot bé."

Anna Caula i Lluís Llach no es coneixien personalment: "Sabia que era una noia que

Fotografiats en un dels jardins que donen a la biblioteca del Parlament ■ J. LOSADA

triomfava en el món de l'esport. I vaig pensar: vols dir?", comenta Llach quan li van dir el nom d'Anna Caula. El temps compartit ha propiciat no només la connexió entre els dos sinó una bona entesa personal. "Ens hem avingut molt, sincerament." La

complicitat s'estén al grup d'independents, "deu membres després de la pèrdua de Muriel Casals, tot i que sempre hi és present", recorda Anna Caula.

Hi ha líders? "En el grup d'independents qui ens mana és ella", assegura amb picardia

Llach. "Perquè ell em deixa", encistella Anna Caula. Moltes rialles, un ambient distès, al despatx. Es traslladen també en les discussions del grup? Pel que expliquen és així. Diferents personalitats però moltes ganes de compartir, més enllà d'un

grup de WhatsApp. "Quan no està definit pel programa electoral i hi ha temes en què no hi ha acord, la manera més honesta és abordar-ho des de la llibertat personal de cadascú", relata Llach, i Anna Caula hi afegeix que l'intercanvi de punts de vista s'enriqueix també amb la documentació de la temàtica. I en el que *a priori*, en les discussions parlamentàries, hi hauria poca poesia, Llach n'hi posa: "El que és bonic de tot plegat és la diversitat del grup [i posa d'exemple els dos economistes que hi ha, Germà Bel i Oriol Amat, que aporten diferents personalitats] i les conviccions que s'hi exposen són de molta riquesa." S'hi manté una constant: "Escoltem i fruïm del desacord. És entranyable", defineix així Caula un grup d'independents "dispers però que funciona de manera tan fluïda".

Sobre la seva funció de lideratge del grup d'independents, Anna Caula recorda que "fer que un grup funcionés", "treure el màxim rendiment de les peces que tens", és el que més s'assembla a la feina que tenia abans. "Canvien els escenaris, canvia el contingut, però la forma i la gestió de les persones, en aquest àmbit, canvia poc."

21 Mayo, 2017

Política

Des de fora però ara a dins, són un exemple, un embrió d'una nova manera d'entendre i de l'exercici de la política en aquesta nova república catalana en construcció? "Hauria de ser així però és molt idealista", reconeix Lluís Llach, que posa èmfasi en la seva condició de diputat independent, que exerceix des del respecte a l'altre i no actua des de la disciplina de partit, dels mecanismes d'obediència i d'organització del que podem considerar vella política. Anna Caula hi afegeix que potser seria bo, "i sempre se n'ha parlat més en l'àmbit municipal", que "tothom en moment o altre tingués aquests anys de dedicació i servei públic".

En una època de transcendència històrica, defineixen l'experiència actual com a "enriquidora" i també els ha fet canviar certes perspectives, ara que formen part de l'*engranatge* polític, expressió que Lluís Llach, quan l'escolta, reprova, sorneguer. El que més el va sorprendre va ser la complexitat, que imaginava però que és "molta més". "A banda de la complexitat de l'ambient polític, s'hi barreja la de les persones, que són més que ideologies", remarca el cantautor. Les

Fotografiats a la taula que ocupa Llach, davant per davant de la taula d'Anna Caula ■ JOSEP LOSADA

condicions humanes, reflexiona Llach, "a vegades són favorables i altres vegades saps que hi haurà problemes que mai es podran resoldre, i has de saber fintar-ho i conviure amb això." També l'han sorprès les diferències en-

"La il·lusió i l'energia
es traspuen als
passadissos perquè
l'objectiu és ambiciós",
diu Caula

tre el *tempo* social i el *tempo* polític, "molt lent, sempre va retardat". Anna Caula ho compara i considera que s'hi hauria de trobar cert equilibri: "En algun moment t'agradaria tenir una sensació d'operativitat més

directa, oferir solucions ràpides garantint la seguretat, agilitzar en el context que ho requereix." S'han endut alguna decepció política? L'afany d'arreglar moltes coses condueix a frustracions. "L'exercici del poder és triar prioritats i el perill de discriminació, que és real, és el que em preocupa", explica Llach.

Tenen un dia a dia parlamentari molt diferent: Anna Caula aten les demandes del territori a més de la feina en les comissions adscrites i treballar en ponències. Resident a Girona, s'ha habituat a la distància. En canvi Lluís Llach, que viu a Barcelona, té una "activitat molt especial: fer prèdiques": fa quatre conferències cada setmana pel país per explicar com avança el procés. Reconeix haver tingut sempre una vida molt particular – "no crec que ser cantant sigui una vida normal" – i s'ha acostumat a "tenir una feina fixa per primer cop". Recorda la vida tranquil·la dels darrers anys, "sobretot els set mesos que passava al Senegal". Com es plantegen l'endemà? Anna Caula amb l'anhel que "s'acabi votant en el referèndum i s'aposti pel sí" i Lluís Llach posa música de violins de fons pel seu retorn a l'enyorat Senegal. ■

21 Mayo, 2017

Una jurista colocada por Mas evitó que el Govern acusara a CDC

- Margarida Gil fue decisiva para frenar la acción judicial contra el saqueo del Palau de la Música
- El conseller de Cultura, Santi Vila, se escudó en que fue una decisión de los servicios jurídicos

JAVIER OMS / GERMÁN GONZÁLEZ
BARCELONA

La decisión del PDeCAT de evitar que el Palau de la Música acuse a CDC por el saqueo de la institución ha fracturado esta semana al Govern de Junts pel Sí (JxSí) y cubierto de sombras la independencia de los servicios jurídicos de la Generalitat. En concreto la de su directora, Margarida Gil i Domènech, cuya opinión resultó determinante para que se frenara cualquier acción judicial contra el partido soberanista. Uno de los dos informes externos en los que el Govern sostiene su postura, además, fue redactado por uno de los abogados que el ex presidente de la Generalitat Jordi Pujol contrató para defenderse en la década de 1980 de la querrela por el caso *Banca Catalana*.

Margarida Gil es directora del Gabinete Jurídico de la Generalitat desde 2011, poco después de que Artur Mas alcanzara por primera vez la presidencia de la Generalitat. El de Gil fue uno de los primeros altos cargos que el propio mandatario otorgó por elección libre. Esposa también del ex diputado de CiU y actual conseller d'Interior, Jordi Jané, fuentes jurídicas aseguraron a este diario que su criterio fue el que declinó definitivamente la balanza a favor de frenar la acción contra CDC.

La jurista trasladó verbalmente al Departament de Cultura su apoyo a las conclusiones de los dos informes externos que abonan esa tesis y que fueron encargados por el Consorcio del Palau de la Generalitat, el órgano que nutre de fondos al Palau de la Música y en el que participan el Gobierno, la Generalitat y el Ayuntamiento de Barcelona. Los informes fueron realizados a inicios de mayo por la consultora Pricewaterhouse y el catedrático de Derecho Penal Juan Córdoba Roda.

Este último fue miembro del equipo de abogados del ex presidente en el caso *Banca Catalana*. También es el abogado defensor de los ex consellers Lluís Prenafeta y Macià Alavedra, hombres clave en diversas etapas del *pujolismo* e imputados por el caso *Pretoria*. El informe de Córdoba rechaza la opción de que el Consorcio cambie de estrategia y actúe contra CDC. En sus conclusiones, a las que ha tenido acceso este diario, sí admite que es una opción que debe «tenerse en cuenta».

Daniel Osàcar, ex tesorero de CDC, acude a la Ciutat de la Justícia en una de las sesiones del juicio del 'caso Palau'. SANTI COGOLLUDO

La directora del Gabinete Jurídico abrazó la tesis principal de ambos escritos y acabó por determinar la postura del Govern en la última reunión del Consorcio del Palau de la Música. Una cita en la que los votos se equilibraron oportunamente. El Gobierno, necesitado de la abstención del

servicios jurídicos. Es decir, el de Margarida Gil.

La de esta semana no es la primera decisión de la directora del Gabinete Jurídico a favor de proteger a CDC en el caso *Palau*. Cuatro días después de ser nombrada por Artur Mas, los abogados de la Generalitat variaron su opinión sobre la postura que debía tomar el Consorcio. En concreto tras la imputación del ex tesorero de CDC Daniel Osàcar, considerado por la Fiscalía y los investigadores policiales como parte esencial del engranaje para el presunto cobro de comisiones ilegales del partido nacionalista a través del Palau de la Música. De forma unilateral, los letrados del Govern, en nombre del Consorcio del Palau, pidieron al juez que no se actuara contra el partido nacionalista. Una estrategia que, siete años después, se repite.

El Gobierno, pendiente del PDeCAT en el voto de la estiba, se ausentó

PDeCAT en el Congreso para sacar adelante la polémica reforma de la estiba, se ausentó de la reunión. De esa forma el PDeCAT se quedó en mayoría en el Consorcio y pudo imponer finalmente su criterio, en contra de la postura de sus socios de ERC y del Ayuntamiento de Barcelona. El conseller de Cultura, Santi Vila, se escudó en que se trataba de una decisión independiente de los

EL 'CASO ITV'

No es la primera vez que el nombre de Gil aparece asociado a un proceso judicial mediático. En mayo de 2013 declaró como testigo

Margarida Gil. EL MUNDO

ante el Tribunal Superior de Justicia de Catalunya (TSJC) dentro de la investigación abierta por el caso *ITV*, en el que está procesado el ex secretario general de CDC y ex diputado Oriol Pujol. En su com-

parencia ante el juez, la directora del gabinete jurídico de la Generalitat reconoció que se reunió con el magistrado del Tribunal Superior de Justicia de Catalunya Joaquín Ortiz y con Ricard Puignou, uno de los empresarios imputados en este procedimiento para supuestamente hablar sobre el mapa de adjudicaciones de estaciones de ITV en Cataluña, ya que el sector estaba judicializado con numerosos pleitos abiertos.

Precisamente, el magistrado del TSJC que participó en la reunión formaba parte de la sala que debía resolver sobre esos recursos, por lo que el Tribunal Supremo le abrió una investigación que acabó en una condena de dos años de inhabilitación y multa de 13.500 euros por realizar asesoramientos indebidos a empresarios que participaban en estas estaciones de ITV. Gil declaró en sede judicial que pensaba que Puignou era un experto en el sector, no un empresario, y como quería solucionar el conflicto judicial existente participó en esta reunión.

21 Mayo, 2017

BLUES URBÀ

Miquel Molina

A la Cibeles i a tot arreu

D'un temps ençà, és freqüent que persones representatives del Madrid progressista parlin de Barcelona com la ciutat "que ha estat la punta de llança de les llibertats", o que "va ser per a nosaltres la referència inequívoca del cosmopolitisme". Observi's l'ús no innocent del passat, ja sigui amb la fórmula del pretèrit perfet compost o amb la del pretèrit perfet simple. La qüestió és utilitzar el temps passat per donar a entendre, sense esmentar-ho, que ha plogut molt des de la Barcelona oberta i lliure dels setanta. Al seu torn s'està suggerint, també de manera implícita, que la deriva nacionalista ha empobrit el pols cultural de la ciutat.

Si se li demanen explicacions addicionals, el progressista no català posarà com a exemple –és un dir– l'art: "A Barcelona no hi ha grans exposicions perquè es prioritza el que és local". Sobre el lideratge de la ciutat en l'edició i en els grans festivals musicals el nostre interlocutor no dirà res.

Podem ser autocrítics i acceptar els errors que s'han comès i es cometien en aquesta Barcelona que busca i no troba el seu model cultural, però és difícil no percebre en aquests comentaris l'efecte del que ha estat una pluja fina constant durant més d'una dècada: les portades catalanofòbiques de certa premsa local de Madrid. El missatge sobre els nens adoctrinats i la persecució del castellà ha calat tant que ha donat peu a un discurs sobre opressors i oprimits tan simplista com el dels independentistes que contraposen la "qualitat democràtica" catalana a una Espanya que equiparen sense rubor amb la Turquia de **Erdoğan**. El nacionalisme reescalfat se serveix

Després d'haver rebut el 1978 el suport de milers de persones que se la van jugar per defensar al carrer el seu dret a la lliure expressió, ara Boadella exigeix que s'impedeixi que Puigdemont exposi les seves idees a l'Ajuntament de Madrid

DANI DUCH

Albert Boadella rubrica la campanya per impedir que Puigdemont expliqui el seu pla independentista

a tot arreu de la mateixa dialèctica bàsica.

Aquesta setmana, per exemple, tenen un motiu de reflexió els qui afirmen que, a diferència de Barcelona, Madrid és una ciutat oberta on no es jutja ningú pel seu origen. Perquè a l'alcaldeessa de la capital, **Manuela Carmena**, se la critica durament per haver acceptat que **Carles Puigdemont** expliqui demà al Palau de Cibeles els seus plans per a un referèndum. Això

després que al president se li tanquessin altres portes a la capital. I no sembla que s'hagi muntat cap escàndol per aquest intent de coartar el dret d'un representant polític a exposar les seves idees, s'hi estigui o no d'acord.

Resulta vistosa la participació del dramaturg **Albert Boadella** en l'acte promogut pel PP –amb la participació de Ciutadans– en contra de la cessió per part de

Carmena de les dependències municipals a Puigdemont. "No a Cibeles", proclamen divendres els presents al costat d'una bandera espanyola XXL. Sorprenentment, a la mateixa hora, **Soraya Sáenz de Santamaría**, en to conciliador, posava a disposició de Puigdemont el mateix Congrés dels Diputats.

Si subratllem la presència activa de Boadella en aquell acte és perquè el director teatral que ara demana que es limiti la llibertat d'expressió del president és la mateixa persona a qui milers de catalans van donar suport al carrer el 1978, després que un consell de guerra el condemnés per *La Torna*. Aquelles manifestacions, amb forta repressió policial, es convocaven en defensa de la llibertat d'expressió...

I tot i així, ens atrevim a aventurar que els qui llavors van ser apallissats pels grisos sortirien una altra vegada a manifestar-se per defensar-lo, per molt que els hagi defraudat l'audaç fundador d'Els Joglars (cal admetre que la seva sàtira sobre els Pujol té encara plena vigència).

Albert Boadella no va ser expulsat de Catalunya. No va ser mai víctima d'un boicot. Potser el que va passar és que el públic es va cansar que sempre rigués dels mateixos i només dels mateixos.

De la mateixa manera, si algú s'ha atipat del discurs independentista de Puigdemont, només ha d'abstenir-se d'anar demà a escoltar-lo a les dependències que li ha permès llogar l'alcaldeessa Carmena, ella sí, la personificació d'el Madrid obert que tant hem admirat i que pensem continuar admirant.

mmolina@lavanguardia.es / @miquelmolina

Barcelona, ciutat flamenca

Ciutat Flamenco és un festival que organitza el Taller de Músics i que aquest any compleix la seva vint-i-quatre edició. Però aquesta no serà una edició qualsevol, perquè el festival ha decidit estendre's per tota la ciutat sense abandonar la seva seu clàssica del Mercat de les Flors. Aquest any se sumen a la festa el Centre Cívic Besòs, el Centre Artesà Tradicionari, el Palau de la Música, la Biblioteca de Catalunya, l'Auditori i el Tallers de Músics 24. La cita avui és amb **Rusellito i Rocio Molina** al mercat.

L'aposta pel teatre internacional

Barcelona encara no ha assolit la presència de teatre internacional que tenia en altres temps, tot i que és veritat que es comença a recuperar el nivell d'espectacles a càrrec de companyies estrangeres d'abans de la crisi econòmica, quan van desaparèixer gairebé completament de les cartelleres. Només el Grec –i el Mercat en dansa– va mantenir el tipus. El festival d'estiu de Barcelona està a punt de presentar el seu programa per a aquest 2017, en el qual sobresortirà la presència de contrastades apostes internacionals.

La cronista del punk al Primavera Pro

Una de les cites més interessants del pròxim Primavera Pro (el conjunt de debats i conferències sobre música que acompanya el Primavera Sound) és la xerrada entre la cantant i guitarrista **Viv Albertine** i el músic **Ian Svenonius**. Serà l'1 de juny. Albertine ha aconseguit sobresortir com a escriptora gràcies al seu llibre autobiogràfic *Música, ropa, chicos* (Anagrama), en el qual descriu com ella i la resta de les integrants de The Slits van aconseguir sobreviure en un ambient tan misogin com el del punk.

OPINIÓ

Tinent d'alcalde de Drets de Ciutadania, Participació i Transparència de l'Ajuntament de Barcelona

Jaume Asens

Corrupció i PDeCAT

El judici del cas Palau ha suposat un autèntic terratrèmol polític. Des d'alguns àmbits s'ha intentat presentar com l'enèsima agressió contra el nacionalisme català. I s'ha cridat a tancar files. Des d'altres, en canvi, com una prova del seu caràcter intrínsecament corrupte. Ni una ni l'altra, però, són interpretacions versemblants. El fenomen de la corrupció no té res a veure amb el procés sobiranista. No és tampoc una ocurrència pèrfida del PP, al marge de certs muntatges com el sofert per l'exalcalde Trias. Les trames corruptes existeixen. I s'han alimentat durant dècades de la promiscuitat entre el món polític i econòmic d'un règim caduc. Que aflorin ara, això sí, sembla obeir a la seva descomposició. I al fet que el partit de Mas s'hagi sumat a les files independentistes. Els governs de Madrid han perdut un soci clau i han trencat els acords de mútua protecció.

Des que es va erigir en les noves sigles convergents, el PDeCAT ha volgut marcar distàncies amb les velles rèmores del passat. De-sempallegar-se d'elles, però, no és una operació tan senzilla. La for-

ma d'abordar el cas del Palau n'és una bona prova. El govern va descartar inculpar CDC, malgrat les evidències incriminatòries vistes en el judici. I quan l'Ajuntament ho ha exigit, s'ha mostrat molest. La portaveu Munté ho ha tractat com una maniobra "frívola", "des-honesta", per polititzar la justícia i el Palau. Apuntar als altres és una estratègia eficaç per eludir responsabilitats. Qui ha utilitzat en benefici propi el Palau, de fet, ha estat el partit de Mas. Primer com a tapadora per presumptament finançar-se il·legalment. I ara, com a estratègia per encobrir-ho. Per evitar, per exemple, que se li reclami els 6,6 milions presumptament desviats cap a les seves butxaques. La seva presència, i capacitat d'influència, en els seus òrgans de govern ha estat decisòria. Es produeix, així, un clar conflicte d'interessos. Qui ha de retre comptes del desfalc pertany al mateix govern de la institució saquejada. És comprensible que un acusat no col·labori amb la justícia. O que faci els possibles per esquivar una condemna. Quan s'ocupen institucions públiques, per contra, no poden primar els

propis interessos per sobre dels generals. O dels perjudicats que, davant una hipotètica condemna, han de poder rescabalar-se.

Exercir l'acusació no és polititzar la justícia. És fer valdre un dret. I un compromís d'higiene democràtica. El Consorci del Palau i la Diputació de Barcelona ho feien abans del 2011 i el 2015, respectivament. Les victòries de CiU i de Junts pel Sí són les que van propiciar el canvi. Es va imposar, llavors, un criteri polític per sobre del jurídic. Tampoc és una simple "dèria" dels comuns. Entitats ciutadanes com la FAVB fa anys que ho reclamen. En una votació històrica, el Parlament també s'hi ha sumat. L'oposició en bloc i una part del govern (ERC, Demòcrates i alguns independents) van instar l'executiu de Puigdemont a tornar a exercir l'acusació. Aquest mandat del màxim òrgan de representació del poble català es pot obviar. O fer-se efectiu, com recordava el diputat Salellas, en la propera votació del Consorci. És una oportunitat del govern de Junts pel Sí i del PP per dissipar dubtes sobre la seva honestat. El primer pot demostrar que qui mana

Lluís Millet arribant a una de les sessions del judici ■ JUANMA RAMOS

no és ja la vella Convergència. I el segon, que l'absència de l'executiu central en l'anterior reunió no obeeix a un simple intercanvi de cromos. O a una reedició d'antics pactes per buscar noves formes d'impunitat.

La decisió no és fàcil. No s'està demanant al PDeCAT, però, que obli qui és i d'on ve. Se li demana un acte de responsabilitat en defensa del país. I dels milers de militants i simpatitzants que confien en la seva refundació. No fer-ho comportarà conseqüències. Els 6,6 milions poden acabar, en comptes del Palau, a les arques estatals. També pot ser motiu de

desil·lusió entre qui fa bandera d'un "país net" en el procés d'emancipació nacional. Quan es compleixen just sis anys del 15-M, s'ha d'exigir no abaixar la guàrdia. I posar fi a les inèrcies del pujolisme com a sistema de poder que tendia a confondre el país amb el partit i la família. Amb la corrupció no hi ha mitges tintes. O s'està a favor de qui l'ha practicat o s'està a favor de qui l'ha sofert. La corrupció és un mal endèmic que destrueix la democràcia. Davant d'ella, no es pot mirar cap a l'altra banda. Qui busca la seva impunitat, en efecte, és tan responsable com qui la provoca.

“Tot aniria millor amb gent com Carmena”

Carles Campuzano, portaveu del PDECat al Congrés dels Diputats

PEDRO VALLÍN
 Madrid

El relleu al capdavant de la direcció del grup del PDECat al Congrés, després de la inhabilitació de Francesc Homs, ha situat Carles Campuzano (Barcelona, 1964) en la primera línia de la política madrilenya amb un declarat propòsit de retornar a les emblemàtiques pràctiques d'utilitat política que va acreditar fa molts anys el grup de CiU. La iniciativa del PDECat per desbloquejar el decret dels estibadors ha estat un moviment cap als territoris del pacte en un moment d'alta tensió en les relacions dels governs central i català, i amb el PNB refermant-se com a clau de l'estabilitat política.

Per què el PDECat pren la iniciativa de redactar un nou decret dels estibadors?

Per vocació de complir amb Europa, enviar un missatge clar a Brussel·les; el Partit Demòcrata està amb el patrimoni europeu, i alhora per la necessitat que aquell procés de compliment de la sentència tingui el menor impacte possible als ports de Barcelona i Tarragona. Tot això ens porta, després d'un mes intens escoltant treballadors, empreses i Govern central, al fet que el decret llei que va aprovar el Consell de Ministres incorpori cinc canvis respecte a aquell que vam rebutjar en el ple del Congrés, que van en la línia del manteniment de l'ocupació i la creació de condicions perquè treballadors i empresaris puguin pactar les condicions del procés de liberalització, basant-nos en la feina que va fer el mediador, el president del CES, Marcos Peña. Aquest conjunt de canvis permetien la nostra abstenció i el desbloqueig del decret. Ens sembla que ens hi jugàvem la nostra credibilitat davant Brussel·les i ens hi juguem que s'apliqui bé als ports catalans. Per a l'economia catalana, el bon funcionament dels ports és fonamental.

Hi ha els qui creuen que hi ha hagut un canvi de cromos amb el PP per a la no-personació del Palau de la Música contra CDC. És una falsa especulació. Fa un mes que treballem amb estiba-

PACO CAMPOS / EFE

Carles Campuzano dijous passat al Congrés dels Diputats

ESTIBADORS

“Ens hi jugàvem la nostra credibilitat i la pau social als ports catalans”

PALAU

“Els que diuen que hi ha un pacte amb el PP tenen una visió de la política recargolada”

dors, amb empreses i amb el Govern espanyol per resoldre la qüestió dels estibadors. És més, aquesta mateixa setmana hem votat a favor de la reprovació del ministre de Justícia, el fiscal general de l'Estat i el fiscal d'Anticorrupció. La nostra posició és inequívoca en aquesta matèria; qui insinua això té una concepció recargolada de la política.

Encara no han fixat posició sobre la moció de censura de Podem.

La meua percepció és que aquesta moció, més que respondre a una voluntat per construir una alternativa al PP, forma part d'una estratègia, legítima d'altra banda,

de Podem i de Pablo Iglesias, de marcar el PSOE i discutir l'hegemonia de l'esquerra i de l'oposició al Govern. Una moció de censura exigeix un candidat, però també un programa. I la nostra sensació és que això està molt poc elaborat.

Es barallen pel Palau i després Pablo Iglesias anuncia que assistirà a la conferència de Carles Puigdemont, sota els auspicis de Manuela Carmena...

A nosaltres l'alcalde de Madrid ens agrada perquè ha demostrat que és una dona molt poc de partit, més de ciutat, i de mentalitat oberta. Tant de bo hi hagués més persones a Espanya amb la seva mentalitat. Les coses ens anirien millor a tots. I donem la benvinguda al fet que Pablo Iglesias, Aitor Esteban (PNB), Joan Baldoví (Compromís) i altres líders ens acompanyin, perquè estem convençuts que la causa de Catalunya, per al conjunt d'Espanya és la causa de la democràcia: en la mesura que les institucions espanyoles no són capaces de donar una sortida democràtica a la causa catalana, demostren que la democràcia a Espanya és de molt poca qualitat. ●

LLEGIU LA VERSIÓ COMPLETA DE L'ENTREVISTA A
<http://bit.ly/CampuzanoLV>

21 Mayo, 2017

SENSE PERMÍS

Lola García

Jugades abans del xoc

Com en el tauler d'escacs, els jugadors prenen posicions. Intenten concentrar-se en els seus objectius mentre miren de distreure l'adversari amb certs focs d'artifici. Els seus moviments no estan destinats a canviar el malastruc vaticini d'un xoc sense precedents entre els governs central i català pel referèndum després de l'estiu. Només són gestos de cara a la galeria, jugades per carregar-se de raons i esgrimir-les quan arribi el moment, i que es disputen en diversos escenaris:

Puigdemont festeja Iglesias. Carles Puigdemont té per objectiu col·locar les urnes l'1 d'octubre, la data triada per al referèndum (tal com va publicar Josep M. Calvet a *La Vanguardia.com*). Per aconseguir-ho s'acosta a Pablo Iglesias, l'únic líder del Congrés que defensa un referèndum. El president intenta ampliar el suport social a la consulta. O, almenys, a la protesta que s'organitzi quan el Govern central miri d'impedir-la. Iglesias es deixa estimar per veure si el PDECat dona suport a la seva moció de censura contra Rajoy amb què pretén desgastar el PSOE, així que anirà a la conferència de Puigdemont de dilluns a la Cibeles en dependències municipals, és a dir, de l'alcaldeessa Manuela Carmena.

Els comuns es regiren. El festeig entre Puigdemont i Iglesias provoca alguna mostra de gelosia. Els comuns d'Ada Colau han cuidat especialment la seva ambigüitat davant de l'independentisme, i que els ignorin els resulta molest. En l'afany de mantenir-se a la superfície en el debat independentista, sense caure d'un costat o de l'altre, els comuns van anunciar que donaran suport a un referèndum unilateral si té

Mentre cauen els dies del calendari fins que al setembre es produeixi el xoc entre els governs central i català pel referèndum, cada partit pren posicions i fa gestos amb l'única finalitat de carregar-se de raons

tat que el Govern del PP aprovi el decret de l'estiba. El nou PDECat vol recuperar contingut ideològic, situar-se en un centre liberal, allunyar-se d'ERC i la CUP i, sobretot, tornar a ser útils a Madrid. Sense deixar d'exigir el referèndum.

Puigdemont i Junqueras responen a la invitació de Rajoy per explicar-se al Congrés

QUIQUE GARCÍA / EFE

l'aval internacional, així que van embolicant la troca amb Junts pel Sí a càrrec de la Comissió de Venècia, encara que la primera condició d'aquest organisme és que "l'ús dels referèndums només es permet on està previst per la Constitució o una llei". Però buscar l'aval internacional és una manera d'eludir la negativa taxativa al referèndum que promouen Junts pel Sí i la CUP, amb qui els comuns es disputen votants.

Ahora intenten marcar distàncies amb el PDECat, conscients de l'embolcall que Puigdemont ha posat en marxa. I surten a

parlar del que fa més mal als exconvergentes: la corrupció. Per això Colau va pressionar perquè el Consorci del Palau de la Música, en què hi ha l'Ajuntament i la Generalitat, acusés CDC en el judici per l'espòli d'aquesta institució.

El PDECat rema en una altra direcció. Mentre Puigdemont sedueix Podem i els comuns, la nova direcció del PDECat, amb Marta Pascal al capdavant, rema en direcció contrària. Aquesta setmana s'han despatxat a gust contra els comuns i han faci-

El tacticisme d'ERC. Els comuns aprofiten el cas Palau per carregar contra el PDECat i a ERC li comencen a tremolar les cames. Oriol Junqueras, que s'havia compromès amb Puigdemont a mantenir la posició de no acusar Convergència, es veu obligat a fer marxa enrere l'endemà al Parlament. ERC no es pot permetre que Colau li arrabassi la bandera de l'honestat i la situï en connivència amb la corrupció. Els republicans tenen cada vegada més clar que en el futur s'hauran d'entendre amb els comuns, però fins aleshores són rivals que es disputen votants fronterers.

La partida Rajoy-Puigdemont. El Govern central fa una proposta per primera vegada: convida Puigdemont a demanar una reforma de la Constitució al Congrés per incloure-hi el referèndum. Sabent que el PSOE s'alinejarà amb el PP en el rebuig d'aquesta via. Rajoy no ha variat de posició, però no vol quedar sempre com l'immobilista. Si Puigdemont no hi va, el líder del PP podrà retreure-li que ni ho ha intentat per la via reglamentària. I si Rajoy sap que el president no vol anar al Congrés perquè li tanquin la porta als nassos com a Ibarretxe, Puigdemont és conscient que ningú escoltarà l'oferta de referèndum que demà farà a Madrid. L'única cosa que fan tots dos és carregar-se de raons abans de descarregar les seves responsabilitats en els ciutadans.

mdgarcia@lavanguardia.es / @lolagarcia

La nit electoral socialista

Gairebé ningú no s'aventura a fer pronòstics sobre el resultat de les primàries del PSOE que se celebren avui. Però qualsevol dirigent a qui se li preguntí està segur que la diferència de vots entre Susana Díaz i Pedro Sánchez serà tan reduïda que la pau interna es presenta molt difícil

d'aconseguir. Fins i tot alguns donen per fet que aquesta mateixa nit electoral es començaran a sentir discursos que deslegitimaran el resultat, s'anunciaran recursos per part del perdedor i, en definitiva, proliferaran les insinuacions de tupinada, que no faran res més que provocar la tensió i desacreditar encara més el partit.

Sorpresa per Borràs

Al Govern de la Generalitat no s'esperaven que la Fiscalia actués ja contra la consellera de Governació, Meritxell Borràs, per l'acord marc per convocar un concurs per a la compra d'urnes. Tot i que és cert que la finalitat és adquirir-les per al referèndum, en cap document no apareix aquesta

pretensió. És més, ni tan sols s'han comprat, encara. Només s'ha aprovat el marc que permet fer el concurs públic per adquirir-les i, a més a més, la compra d'urnes per a eleccions autonòmiques és una competència de les comunitats. Al Govern es pensaven que la Fiscalia s'esperaria fins que es fessin passos més explícits.

21 Mayo, 2017

Isabel Garcia Pagan

Qüestió de lleialtats

ERC ha inaugurat aquesta setmana una lleialtat tripartida. A la decisió del Govern de no acusar CDC en el judici del cas Palau, al Parlament que reclama a l'Executiu que sí que acusi i al seu compromís de mans netes i lluita contra la corrupció. I és que els camins de la lleialtat entre els socs de l'Executiu català no són sempre rectes. O això devia pensar Carles Puigdemont quan el seu vicepresident i president dels republicans reconvertia l'acord tancat 24 hores abans per mantenir l'estratègia judicial iniciada fa cinc anys. No hi va haver escarafalls públics, no és el moment, però la llista de comptes pendants augmenta.

Que els socs del Govern reivindicuin el seu perfil polític al Parlament va deixar de ser notícia. No només perquè el de Puigdemont i Junqueras és l'Executiu que ha patit més derrotes a l'hemicicle a mans de l'oposició –més d'un miler d'esmenes als pressupostos aprovades en són la *petita* mostra–, sinó perquè ERC i, molt després, el nou PDECat han donat mostres evidents que l'excepcionalitat de l'aliança a Junts pel Sí difícilment tindrà reedició i existeix vida electoral més enllà del procés sobiranista.

El problema no és cap altre que els partits necessiten reafirmar la seva personalitat per sobre dels objectius del Govern i ho han fet just quan el cronograma de treball independentista se situava sobre la data assenyalada per llançar l'oferta final de diàleg al Govern de Mariano Rajoy. No s'ha de despistar l'enemic quan està entretingut, de manera que la Moncloa ha aprofitat per con-

vidar Puigdemont a fer un *Ibarretxe* al Congrés. La conferència del president demà a Madrid es converteix en rèplica i no en proposta i els seus ressons no arribaran a dimarts. El focus tornarà al cas Palau, al Consell Executiu i a la reunió del consorci en què l'Ajuntament de Barcelona insistirà a reclamar que s'acusi CDC.

El conflicte, a més, té efectes col·laterals. El Govern no va calibrar que els arguments tecnojurídics no casen bé amb la nova ètica política. Aquesta que obliga els consellers a registrar fins a mitja dotzena d'ous de regal. La indefinició dels comuns ha trobat en les causes judicials contra CDC el seu millor aliat per contrarestar les maniobres de Puigdemont, que busca mantenir-los en el consens del referèndum el màxim temps possible, i alimentar l'obsessió d'ERC de protegir el seu terreny electoral per l'esquerra.

També s'han posat sobre la taula les evidents dificultats del PDECat per imposar un discurs de renovació. Encara que Marta Pascal proclami que la corrupció li fa fàstic, sense ser deslleial, no pot protagonitzar la versió política de la matança de Texas amb algunes figures del passat per donar credibilitat al seu partit. Pascal va imposar l'abstenció en la votació del Parlament que instava el Govern a acusar l'antiga Convergència malgrat que algun il·lustre dirigent molt actiu defensava votar-hi en contra. Però el seu pas endavant necessitarà més impuls. S'entreveuen nous obstacles amb CDC. El diputat Germà Gordó té un problema i es diu... cas 3%.

**El pas endavant de
Pascal necessitarà més
impuls, atès que han
d'arribar nous problemes
amb CDC i el 3%**

Una jurista afín a Mas evitó la acusación a CDC

Margarida Gil fue decisiva para que no se actúe en el 'caso Palau'

JAVIER OMS/ GERMÁN GONZÁLEZ
BARCELONA

La maniobra del PDeCAT para evitar que la antigua Convergència Democràtica de Catalunya (CDC) sea acusada por el saqueo del Palau de la Música ha fracturado esta semana al Govern de Junts pel Sí (JxSí) y ha cubierto de sombras la independencia de los servicios jurídicos de la Generalitat. En concreto la de su directora, Margarida Gil i Domènech, cuya opinión resultó determinante para que se frenara cualquier acción judicial contra el partido soberanista.

Uno de los dos informes externos en los que el Govern sostiene su postura, además, fue redactado por uno de los abogados que el ex *president* de la Generalitat Jordi Pujol contrató para defenderse en la década de 1980 de la querrela por el caso Banca Catalana.

Margarida Gil es directora del Gabinete Jurídico de la Generalitat desde 2011, poco después de que Artur Mas alcanzara por primera vez la presidencia de la Generalitat. El de Gil fue uno de los primeros altos cargos que el propio mandatario otorgó por elección libre. Esposa también del ex diputado de CiU y

actual conseller d'Interior, Jordi Jané, fuentes jurídicas aseguraron a este diario que su criterio fue el que declinó definitivamente la balanza a favor de frenar la acción contra CDC.

La jurista trasladó verbalmente al Departament de Cultura su apoyo a las conclusiones de los dos informes externos que abonan esa tesis y que fueron encargados por el Consorcio del Palau de la Generalitat, el órgano que nutre de fondos al Palau de la Música y en el que

El Govern se escudó en que la decisión no era política sino de los servicios jurídicos

participan el Gobierno, la Generalitat y el Ayuntamiento de Barcelona. Los informes fueron realizados a inicios de mayo por la consultora Pricewaterhouse (PwC) y el catedrático de Derecho Penal Juan Córdoba Roda.

Este último fue miembro del equipo de abogados del ex *president* en

el caso Banca Catalana. También es el abogado defensor de los ex consellers Lluís Prenafeta y Macià Alavedra, hombres clave en diversas etapas del *pujolismo* e imputados por el caso Pretoria. El informe de Córdoba rechaza la opción de que el Consorcio cambie de estrategia y actúe contra CDC. En sus conclusiones, a las que ha tenido acceso este diario, sí admite que es una opción que debe «tenerse en cuenta».

La directora del Gabinete Jurídico abrazó la tesis principal de ambos escritos y determinó la postura del Govern en la última reunión del Consorcio del Palau de la Música. Una cita en la que los votos se equilibraron oportunamente.

El Gobierno, necesitado de la abstención del PDeCAT en el Congreso para sacar adelante la polémica reforma de la estiba, se ausentó de la reunión. De esa forma el PDeCAT se quedó en mayoría en el Consorcio y pudo imponer finalmente su criterio, en contra de la postura de sus socios de Esquerra Republicana de Catalunya y del Ayuntamiento de Barcelona. El conseller de Cultura, Santi Vila, se escudó en que se trataba de una decisión independiente de los servi-

La jurista Margarida Gil. EL MUNDO

cios jurídicos. Es decir, el de Margarida Gil.

La de esta semana no es la primera decisión de la directora del Gabinete Jurídico a favor de proteger a CDC en el caso Palau. Cuatro días después de ser nombrada por Artur Mas, los abogados de la Generalitat variaron su opinión sobre

la postura que debía tomar el Consorcio. En concreto tras la imputación del ex tesorero de CDC Daniel Osàcar, considerado por la Fiscalía y los investigadores policiales como parte esencial del engranaje para el presunto cobro de comisiones ilegales del partido nacionalista a través del Palau de la Música.

De forma unilateral, los letrados del Govern, en nombre del Consorcio del Palau, pidieron al juez que no se actuara contra el partido nacionalista. Una estrategia que, siete años después, se repite.

No es la primera vez que el nombre de Gil aparece asociado a un proceso judicial mediático. En mayo de 2013 declaró como testigo ante el Tribunal Superior de Justicia de Catalunya (TSJC) dentro de la investigación abierta por el caso ITV en el que está procesado el ex secretario general de CDC y ex diputado Oriol Pujol. En su comparecencia ante el juez, la directora del gabinete jurídico de la Generalitat reconoció que se reunió con el magistrado del TSJC Joaquín Ortiz y Ricard Puignou, uno de los empresarios imputados en este procedimiento para supuestamente hablar sobre el mapa de adjudicaciones de estaciones de ITV en Cataluña, ya que el sector estaba judicializado con numerosos pleitos abiertos.

Precisamente, el magistrado del TSJC que participó en la reunión formaba parte de la sala que debía resolver sobre esos recursos, por lo que el Supremo le abrió una investigación que acabó en una condena de dos años de inhabilitación y multa de 13.500 euros.

21 Mayo, 2017

Hay fuerzas políticas conservadoras que cuando pierden peso no dudan en emplear todas las herramientas posibles para sobrevivir aun a costa de desacreditar a las instituciones que aseguran defender. En Madrid se están impartiendo lecciones magistrales del género. Fiscales y ministros son incapaces de dar explicaciones convincentes sobre actuaciones con las que, presuntamente, pretendían proteger a corruptos en el caso Lezo. El Congreso de los Diputados los reprueba, pero nada obliga al Gobierno a destituirlos. La reprobación es un brindis al sol que consagra el derecho a pataleta de la oposición y conduce a los ciudadanos a la melancolía. Los reprobados salen de la Cámara con la cabeza alta, anunciando que no dimitirán, y los ciudadanos con la cabeza baja y la fe perdida en una democracia que languidece. El ministro de Justicia, Rafael Catalá; el fiscal general, José Manuel Maza; y el fiscal Anticorrupción, Manuel Moix, a pesar de los rapapolvos sufridos, siguen desafiantes en sus puestos, aun habiendo ofrecido lamentables explicaciones en sede parlamentaria.

En este contexto, la Guardia Civil, nacida para combatir a bandoleros y salteadores, se ha revelado tremendamente incómoda y subversiva. El Instituto Armado se antoja de lo más sólido en esta lamentable sociedad líquida, aunque ahora son las gentes presuntamente de orden las que la ponen en tela de juicio. Los registros de la Unidad Central Operativa (UCO) a las sedes del PP no son paseillos que gocen del favor del tendido de autoridades.

Cataluña, tierra nada taurina, también está contaminada por virus tan hispánico. La derecha nacional, la *nostra*, se comporta como cualquier asiduo al

taurino palco de notables, mientras afirma que prepara el alumbramiento de la república ideal. Y como el roce hace el cariño, ya son varios los asuntos relacionados con la corrupción en los que el PP y la exCDC, solidariamente, han decidido no pisarse la manguera. Primero fue el relevo de los incómodos dos fiscales del caso 3%, que investiga la financiación ilegal de Convergència en base a adjudicación de obra pública. Moix, el fiscal anticorrupción favorito del investigado expresidente de Ma-

Corrupción y descrédito institucional

FRANCESC VALLS

Ya son varios los asuntos en los que el Partido Popular y la exConvergència, solidariamente, han decidido no pisarse la manguera

drid Ignacio González, tomó la medida ahora en *stand by* de que José Grinda y Fernando Bermejo dejaran el caso tan engorroso para CDC y el exconsejero y exgerente convergente Germà Gordó.

Pero sin duda el momento estelar ha llegado hace unos días con el caso *Palau*, cuando el odiado PP ha venido a socorrer a la antigua Convergència. Hace apenas una semana, la ausencia de los representantes del Gobierno central en la reunión del consorcio del Palau de la Música permi-

tió por tres votos contra dos que el organismo no acusara a la vieja CDC y que el PDeCAT se saliera con la suya. Es decir, los Gobiernos catalán y español daban por bien empleado que no se acusara al partido que presuntamente contribuyó al expolio del Palau y que tiene embargadas 15 sedes por orden del juez. Pero el clímax en ese juego que hace la boca agua a los trileros todavía no había llegado. Mientras el pleno del Parlament instaba por medio de dos propuestas de resolución a que la Generalitat mantuviera la acusación contra Convergència, el abogado del consorcio —siguiendo el mandato de la última reunión del organismo— hacía lo contrario, contra el criterio del Ayuntamiento de Barcelona que había pedido una revisión del procedimiento.

Un nuevo episodio pues de descrédito y de cinismo político que contó con todos los ingredientes escenográficos. Primero el supuesto enfrentamiento entre PDeCAT y Esquerra Republicana, que votaron en sentido opuesto, a pesar de haber actuado en el Consell Executiu como Jesús y María; segundo un PP que votó las propuestas de resolución acusatorias para CDC a pesar de que minutos antes sus jefes de Madrid explicaban que habían decidido no acudir a la reunión del Consorcio para no entrar “en el juego” político entre Generalitat y Ayuntamiento de Barcelona, según aclaró el ministro de Educación, Cultura y Deporte, Íñigo Méndez de Vigo, en el Congreso de los Diputados.

Para los amantes del final feliz, es mejor creer que todo es atribuible a los rescoldos del viejo romance entre PP y CDC. Sería lamentable que todo hubiera sido fruto espurio de ese acuerdo furtivo por el que el PDeCAT ha permitido a los populares sacar adelante la reforma de la estiba en los puertos españoles.

Los presidentes Puigdemont y Rajoy, líderes de la exCDC y del PP, respectivamente. / M.MINOCRI

L'unionisme uneix allò que el perfum electoral esquerda

Hi ha coses sobre les quals no hi ha desacord en el catalanisme, i una és que Madrid no ha de posar les mans en l'ensenyament, vista la seva capacitat per trobar manipulacions sota les pedres

Xavier Domènech
MANRESA

Afirma un conegut principi que sempre es pot comptar amb el PP per solucionar els problemes de l'independen-
tisme. Quan l'ombra allargada del Palau de la Música estava obrint esquerdes a Junts pel Sí, i el caràcter del referèndum distanciava els signants del pacte nacional per la seva celebració, apareix el secretari d'Estat d'Educació del govern espanyol i dona curs d'investigació urgent a una denúncia de manipulació secessionista dels llibres de text a Catalunya, presentada per una entitat insignificant però que ha estat acollida amb gran joia per certa premsa de Madrid, amb titulars del tipus «*así se adoctrina a los niños en los libros de texto de Cataluña*». La reacció natural i previsible de la política catalana ha estat el tancament de files. Hi ha coses sobre les quals no hi ha cap desacord en el catalanisme, i una d'elles és que Madrid no ha de posar les mans en l'ensenyament, sobretot a la vista de com es manipulen les informacions per trobar manipulacions sota les pedres.

Però, per sota d'aquesta unitat defensiva, les esquerdes hi són, disposades a reapareixer en el moment oportú. Es deriven de la certesa que els partits de Junts pel Sí aniran per separat a les propes

eleccions catalanes, i del fet constatable que ja ha començat la campanya electoral. La doctrina diu que l'única campanya és la del referèndum, però tothom pren posicions per si l'encerten els que pronostiquen autonòmiques anticipades per al quart trimestre d'aquest any i les consideren més probables que la consulta. Els independentistes no poden dir-ho perquè això seria derrotisme, però el pensament estratègic és lliure. Al seu torn, els que no són independentistes ho adopten com a certesa i actuen en conseqüència.

Per això, els Comuns d'Ada Colau han fugat en la ferida convergent del Palau de la Música. Van demanar que el consorci del Palau exercís l'acusació contra CDC en el judici, però el representant del Govern de Puigdemont a l'organisme va votar-hi en contra per ordre del conseller de Cultura, Santi Vila, el possible candidat del PDeCAT a unes eleccions purament autonòmiques. Els Comuns volien recordar el lligam del PDeCAT amb la difunta Convergència, i ho han aconseguit.

El següent pas era portar el tema al ple del Parlament, a veure si Esquerra també ficava la pota, però els de Junqueras han evitat la trampa al darrer moment. La seva posició no és còmoda: tenen un compromís amb la unitat del Govern però han fet bandera de fer neteja a fons de qualsevol cas de corrupció. Així, dimarts, el Govern va dir que al seu sí a la unitat era total i tots feien costat a Santi

Vila, i dimecres, Esquerra va votar al Parlament a favor que el Govern fes exactament el contrari, i tots els altres grups van votar el mateix, excepte el PDeCAT, que es va abstenir. La majoria absolutíssima del Parlament ha acordat que el Govern ha d'actuar judicialment contra Convergència, formació mare del partit del President de la Generalitat.

En qualsevol altra situació, la crisi estaria servida, però el PDeCAT s'empassa la traïció d'ERC perquè no vol posar el Govern en perill, i Esquerra fa aquesta mena d'equilibris perquè oscil·la entre la voluntat de preservar el Govern i la necessitat de marcar perfil propi i evitar les trampes que busquen presentar-lo com a còmplice de la CDC de passat pecaminós, la qual cosa seria un desastre per a una formació que té bastant assegurada la condició de primer partit a les properes eleccions, siguin quan siguin i, per tant, la Presidència de la Generalitat, sigui aquesta independent i republicana o autonòmica de règim comú.

Tots aquests moviments, Esquerra prova de fer-los sense gaires escarafalls, i s'hi posa de perfil tant com pot, amb l'administració de reaccions sense prendre iniciatives, amb l'enviament de Marta Rovira a donar explicacions toves. I com que d'afers potents d'actualitat no en falten, ràpidament ens oblidem d'aquest i ens fixem en els escàndols del PP a Madrid, les relliscades de Trump, les primàries socialistes o els suposats llibres d'adoctrinament escolar.

SEPARATS PEL PALAU

Junqueras i Puigdemont, junts al Govern, han votat per separat al Parlament

MARTA PÉREZ/EFE

DARRERA ESPERANÇA

Dilluns, Puigdemont demanarà la consulta pactada, se suposa que per darrer cop

MARTA PÉREZ/EFE

CAOS SOBRE CAOS

Llargues cues pels nous controls de passaports a l'aeroport del Prat

ÀNGEL DÍAZ/EFE

DECISIÓ SOCIALISTA

Díaz, López i Sánchez, just abans del seu únic debat, dilluns passat

20 Mayo, 2017

TOMI ALBIR/EFE

1 Junts pel Sí, enfrontats pel Palau

Setmana d'embolic. Els representants de la Generalitat al Consorci del Palau de la Música van impedir que el darrer acusés CDC al judici de Millet, que és a la recta final, i l'Ajuntament de Colau va queixar-se'n. El Govern de Puigdemont va fer pinya en la decisió, que era del conseller Santi Vila, però, tot seguit, ERC va votar al Parlament sengles resolucions en sentit contrari, a iniciativa de la CUP i CSQP. Hi ha mala maror del PDeCAT cap als Comuns de Colau per la maniobra, que ha obligat ERC a fer un cop de cintura per no quedar en evidència. Els pecats del cantó fosc de la força convergent els paguen els seus fills, que un cop més no s'atreixeixen a matar el pare per no cometre suïcidi.

2 L'hora zero de la unilateralitat

Dilluns que ve, Carles Puigdemont pronunciarà una conferència a Madrid que presenta com la darrera petició d'un pacte per un referèndum legal i acceptat. Ja sap que li diran que no; de fet, el govern i la majoria de partits l'ignoraran. I aquesta denegació per silenci administratiu significarà posar en marxa el compte enrere cap a la convocatòria unilateral, per a la qual s'especula amb la data de l'1 d'octubre per raons de calendari. El pas de la primera a la segona part de la proposició «referèndum o referèndum» obligarà a mullar-se la gent dels Comuns que ha estat fent equilibris. Però també obligarà el Govern a adoptar les decisions que saben que el portaran als tribunals.

QUERELLADA

ENRIK BADIA

Meritxell Borràs també és a la diana de la fiscalia en relació amb el procés

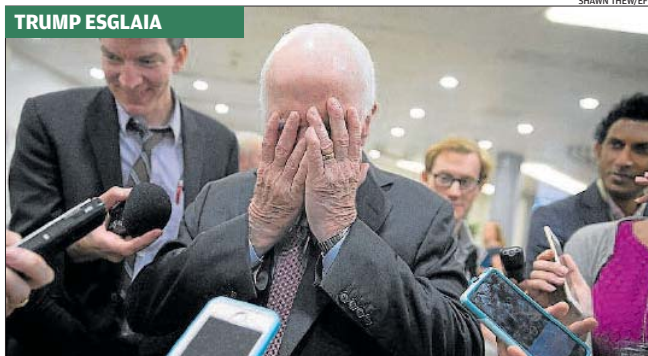
REPROVAT I TAN AMPLÉ

ALBERTO ESTÉVEZ/EFE

La majoria del Congrés vol que plegui, però ell diu que té obligació primer amb Rajoy

TRUMP ESGLAIA

SHAWN THEW/EFE

Al senador republicà John McCain, els afers de Trump li provoquen aquest gest

la Generalitat parla de sabotatge espanyol als interessos catalans. Quinze dies després del primer embolic, es produeix la primera reunió entre les administracions espanyoles implicades. Es compleixen tots els tèmics sobre la ineficàcia estructural de l'administració espanyola, però la sospita que ningú no s'afanya pel Prat no ens la traïem de sobre.

5 Reprovacions sense efecte immediat

És del tot espectacular que una folgada majoria absoluta del Congrés de Diputats reprovi el ministre de Justícia i el fiscal general de l'Estat i el d'Anticorrupció per interferències en la investigació de la corrupció del PP. És espectacular, però cap dels tres no deixarà el seu càrrec per aquesta reprovació. No es donen per entesos. Els fiscals es limiten a rebutjar ingerències polítiques i el ministre diu que té la confiança de Rajoy. I Rajoy va obtenir la confiança de Ciutadans, que el van investir, quan el PSOE es va abstenir. I ara ha sumat el suport del PNB als pressupostos. Aquests tres partits ja poden anar reprovant ministres: mentre aguantin Rajoy al seu lloc, les reprovacions són un inútil foc d'encenalls.

6 Socialistes, entre l'aparell i el rebel

Demà, la militància del PSOE elegirà secretari general, un càrrec vacant des que Pedro Sánchez va ser apallissat en una caòtica reunió del comitè federal. Va sortir amb la cua entre cames, va semblar que no aixecaria més el cap, però des de fora de l'aparell ha creat un espai de partidaris que amenaça de desmanegar els plans de Susana Díaz, la ordidora de tot plegat. Sánchez havia aconseguit que quasi tots els barons l'odiessin, i com a Cèsar el van assassinar a les portes del Senat. Però no era mort del tot, i com Cèsar, apel·la directament al poble (la militància) per desafiar el poder de l'oligarquia del partit. Populisme de règim intern. Els afiliats tenen la paraula.

7 Trump bat rècords d'embolicar la troca

Als Estats Units hi ha hagut presidents impopulars, presidents que es barallen amb la premsa, presidents investigats per actuacions sospitoses, presidents que amenacen a tort i a dret en freqüents excessos d'ira, presidents que xerren més del compte quan no toca, presidents que menyspreen els seus interlocutors i això se'ls gira en contra... Però costaria de trobar un cas en el qual tots aquests desastres s'hagin esdevingut tant de cop, en tan poques setmanes. La notícia que Trump va passar a Moscou informació de l'espionatge israelià ha provocat una sacsejada tan gran que s'ha notat a la borsa, baròmetre fiable de les perturbacions polítiques que són a punt d'esdevenir-se. Washington s'atipa de vàlhum.

4 El Prat: ineptitud o sabotatge

Episodis reiterats de col·lapse al control de passaports de l'aeroport del Prat. Quan no perjudica els que s'envolen, desespera els que acaben d'aterrar. Noves normes europees de seguretat que no han estat previstes amb personal i eines. Els responsables de la policia i dels aeroports es tiren la responsabilitat pel cap i el Govern de

SOM-HI
Salvador Redó

CAP DE FOTOGRAFIA DE REGIÓ7
sredo@regio7.cat
twitter: @sredomarti

L'IMPORTANT ÉS NO FER COSES QUE QÜESTIONIN EL SISTEMA

Podria passar que la fiscalia demani més anys de presó a la consellera Meritxell Borràs per licitar la compra d'urnes que no pas a Gemma Montull, implicada en el cas Palau. Així ho ha expressat Joan Ignasi Elena, una de les cares visibles del Pacte Nacional pel Dret a Decidir. Eduardo Galeano (Montevideo, 1940-2015), escriptor paraguaià, periodista, analista polític, realitzador de documentals, va dir que «la justícia és com les serps: només mossega els descalços». Si prenem el mot descalços com una metàfora podem dir que són tots aquells que

no formen part del sistema, entès com a conjunt social que controla i se sent capaç d'imposar-se als altres. Jugar amb les regles del sistema és assegurar-te la pau; encara que l'hagis perjudicat, sempre es pot arribar al pacte i així tornar a l'interior de la cleda l'ovella esgarriada; hi ha una tirallonga de supòsits als quals hom es pot agafar si no qüestiona el sistema. El sistema és magnànim si no se sent amenaçat; els seus recursos provenen de la munió de voluntats disposades a mirar cap a una altra banda, disposades a desprendre's d'allò propi sempre que se sentin guanyadors, recon-

fortats, segurs que les seves conviccions són les bones, són la veritat. Ah, però si ets dels descalços! Si en deus tres-cents, que Nostre Senyor t'agafi confessat. Però si en deus tres-cents milions, ja ho trobarem, i si en deus tres-cents mil, el problema ja és dels altres. Si vols comprar unes caixes de plàstic transparent per qüestionar el sistema, te la carregues amb totes les de la llei que ha ideat el sistema per no ser molestat. Si treballes en l'opacitat, en l'engany, en la rapinya, però no qüestionen el sistema, no pateixis més del necessari; passes comptes, pagues, silenci, i a una altra cosa.

El Parlament va viure dimecres un nou esperpent que només té un culpable i un guanyador i es dona el cas que és el mateix. Dos grups van demanar debatre el cas Palau i la posició del Govern, millor dit la nul·la posició de Govern, sobre l'acusació a CDC. CUP i Catalunya Sí que es Pot van entrar la petició a la mesa que, ai las!, requeria una reducció dels tràmits parlamentaris. Això va provocar una allau d'intervencions i una votació per

LA TRAMPA ERA DE LA CUP

Josep Callol

PERIODISTA
@JosepCallol
jcallol@ddg.cat

decidir si es debatia o no el punt. Era una trampa que algú havia col·locat contra el Govern, primer, i contra l'oposició, després. Si al final s'acabava debatent i votant, el PDDeCAT havia de fer veritables piruetes argumentals per explicar per què el Govern no acusa CDC. ERC -l'altra pota de la coalició- va quedar bé davant d'aquella opinió pública que no tolera la corrupció, però va quedar malament davant del president **Puigdemont** perquè va votar tot el contrari del que

Junqueras li havia promès el dia anterior. I l'oposició? Si admetien els canvis en el reglament, s'obria un meló i un precedent per fer el mateix el dia que s'hagi de debatre el procés o el referèndum. Com en els crims, s'ha de buscar sempre qui és l'únic que en surt beneficiat. La CUP. Aixequen el merder; els encanta parlar de corrupció; deixen en evidència tothom i, si algun dia s'ha de modelar el reglament per proclamar la independència, els semblarà encara millor. Són els amos.

LA CATALUÑA QUE PROGRESA

El consejero de Salud de la Generalitat, Antoni Comín, saluda a la vicepresidenta de la Fundación Amancio Ortega, Flora Pérez, en presencia de Puigdemont, durante el acto de donación de 47 millones de euros a la sanidad catalana para renovar sus equipo de oncología

EFE

Las dos caras del separatismo

Los roedores

SALVADOR SOSTRES

El referendo separatista y los 47 millones de euros de la familia Ortega es lo mismo que Homs diciendo que le han declarado la guerra a España mientras su partido ayuda al PP con los estibadores a cambio de que el Gobierno le tape a Convergència las vergüenzas por el caso Palau. También Mas quiso hacerse el héroe en las puertas de los juzgados del 9-N diciendo que la democracia está por encima de las leyes para justo después lloriquear ante el juez que no había cometido ninguna ilegalidad.

El independentismo catalán es una idea igual de respetable que la unidad de España. Lo despreciable es no pagar el precio, esconderse en el tumulto, no poner acentos de luz en aquello en lo que crees. Hasta los que más me odian tendrán que concederme que siempre he pagado cash y que cuando han venido a por

mí han sabido dónde encontrarme. Vivir es vivir de pie y un hombre aguanta. Aguanta y paga.

El catalanismo político quiere cobrar gloria libertaria y vivir de la subvención cronificada. Llama a la movilización callejera mientras vive de corretear como los ratoncillos de los hoteles caros entre el parque y la moqueta. A veces me pregunto si no se les escapa la risa cuando lo comentan entre ellos.

El último número de buscar el amparo de la Comisión de Venecia para tratar de darle al referendo homologación internacional es más cinismo añadido: mientras Puigdemont amenaza con convocarlo el 1 o el 8 de octubre, tal como ABC publicó en exclusiva hace un mes, sabe perfectamente que Venecia exige que pase como mínimo un año entre su anuncio y la fecha en que haya de celebrarse.

Espero que los catalanes no tardemos en recordar que vivimos muy bien y que por divertido que nos haya parecido haber jugado todo este tiempo con los pequeños roedores del Costes o del Ritz es hora ya de que volvamos a comportarnos como los clientes que somos de los grandes hoteles del mundo si no queremos que cualquier camarera despistada nos acabe barriendo de un escobazo. **[ESPAÑA]**

El martes próximo se volverá a reunir el consorcio del Palau de la Música.

El martes próximo se volverá a reunir el consorcio del Palau de la Música. El Ayuntamiento de Ada Colau ha forzado un nuevo encuentro, porque defiende que todavía hay margen para poder inculpar CDC. Marta Pascal, su coordinadora, ayer en directo en 8TV, marcó distancias. Decl.

El Palau de la Música acusa al Ayuntamiento de Barcelona y a la oposición del Parlament, de utilizar políticamente el juicio.

El Palau de la Música acusa al Ayuntamiento de Barcelona y a la oposición del Parlament, de utilizar políticamente el juicio. La junta de la entidad justifica la decisión de no acusar a Convergència, con dos informes jurídicos que lo desaconsejan. Además la entidad lamenta la rebaja de penas que ha hecho el fiscal a Millet y Montull, a cambio de sus confesiones.